

เสียงเพลงคลอชวนฟังยามดึกตื่นพาให้โยกตัวแผ่วเบา
ตามจังหวะ สายตามกวาดมองไปทั่วทั้งร้าน สบกับบางสายตาที่
ตั้งใจส่งมาให้พลางขยับริมฝีปากส่งรอยยิ้มหวานกลับไป ทั้งสายตา
ไว้สักรักก่อนจะเลื่อนไปที่อื่นคล้ายว่าไม่ตั้งใจ

ทั้งโต๊ะในตอนนี้มีเพียงผมคนเดียวเท่านั้น เพื่อนคนอื่นที่นัด
กันว่าจะมาก็กังไม่มีใครมาถึง ตั้งแต่นั่งมาก็มีหลายคนที่จะเวียนมา
ชนแก้วและพูดคุยด้วย บางคนก็ชวนให้ผมไปนั่งกับกลุ่มเพื่อนเขา
เพราะคิดว่าผมมาคนเดียว ตามจริงก็อยากจะไปอยู่หรือถ้าเกิด
ไม่กลัวว่าไอ้พี่ที่เพื่อนชายใจหญิงมันจะตามมาจิกหัวผมทีหลังนะ
แค่คิดก็เจ็บหนังหัวแล้วเนี่ย

แต่พวกมันก็ผิดอะ มาช้า! ปล่อยให้ผู้ชายตัวเล็ก ๆ หน้าตาดี
แบบผมนั่งอยู่คนเดียวในร้านอะไรแบบนี้ได้ยังไป

ดูแต่ละคนที่จ้องผมสิ...มีแต่คนตัวใหญ่ ๆ ถ้าโดนท่อนแขน
แน่นตึงภายใต้เสื้อแขนยาวนั้นล็อกที ผมคงเดินไม่หลุดแน่ ๆ คิดแล้ว
มันก็เพลอกัดปากตัวเองขึ้นมา นึกแล้วจริง ๆ นะเนี่ย กลัวจนตัวสั่น

เลยอะ มองตามผู้ชายร่างสูงที่เพิ่งสบตากับผมลุกขึ้นเดินตรงเข้ามา
 ซัดดด ตอนนั่งว่าหุนดีแล้วนะ แต่ตอนลุกเดินมาคือแบบ...
 โคตรดี โดยเฉพาะส่วนล่างที่มาเน้นๆ ให้เห็นชัดๆ ขนาดเดินเข้ามา
 ถึงโต๊ะผมก็ยังไม่ละลายตาออกจากส่วนนั้นไม่ได้

“สวัสดีครับ” เสียงทักทายเจือมาด้วยความหวาดระแวง

ผมรีบเงยหน้าขึ้น กระแอมเบาๆ เรียกสติตัวเองและแก้ไข
 ที่เอาแต่จ้องในส่วนที่ไม่ควรจ้อง ก็ใครใช้ให้มันใหญ่ขนาดนั้นละ
 พอได้มองหน้าผมถึงได้ยิ้มบางๆ พุดทักทายเขากลับไปเสียงอ่อน
 เสียงหวาน “สวัสดีครับคุณ...เอ่อ”

“เทมปี้ครับ แล้ว...?”

“ผมแหม่น้ำครับ” ตอบพลางยิ้มหวานอีกครั้ง

“เหอครับ แหม่น้ำ...ฟังดูน่ารักดีนะ ผมมาที่นี่บ่อย ไม่เคย
 เห็นแหม่น้ำเลย เพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกเหอครับ” ร่างสูงถือนิสาสะนั่งลง
 บนเก้าอี้ที่อยู่ข้างผม ปลายนิ้วเรียวยาวลูบสะกิดลงเบาๆ บนหลังมือที่
 จับอยู่บนแก้วเหล้า แบบนี้นั้นออกจะข้ามขั้นเกินไปหรือเปล่า
 ถึงผมจะขี้อาย แต่ไม่ได้ยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวง่าย ๆ หรอกนะ ถ้าไม่ได้
 ชอบจริงๆ

แล้วกับคนนี้ผมก็ไม่ได้ชอบอะไรมากมายด้วย ก็แค่เห็นว่า
 หน้าตาดีในระดับหนึ่งก็เท่านั้นเอง

“ครับ เพิ่งเคยมาครั้งแรก...อะ!” พอผมตึงมือออก เทมปี้ก็
 เลื่อนมือตัวเองลงมาวางหมับลงบนต้นขาผมแทน แผ่นหลังผมยัด
 ตรงก้มมองฝ่ามือที่ด้วยความตกใจ ตั้งท่าจะปัดออกแต่ก็ชักว่า
 ใครบางคนที่ยังปัดออกและกระซอกคอเสื้อเทมปี้ออกห่างจากผม

“มึงคิดว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่” กอเสียงต่ำถาม ใบหน้าดูดี
 พิมพ์เดียวกันกับเพื่อนสนิทผมเรียบเฉยดูดนในตอนเทมปี้วัด
 สายตาพุ่งเคืองไปมอง “กูให้มึงเลือก...เดินกลับไปนั่งกับเพื่อนมึงที่
 โต๊ะเหมือนเดิม หรือจะให้กูโยนมึงออกจากร้าน”

อ่า พี่พันเอก

ผมนั่งตัวลีบหด รู้สึกอยากหายตัวได้เพราะหลังจากจัดการไอ้คนชื่อเทมบี้อะไรนี่เสร็จพี่พันเอกคงหันมาดูแลผมต่อแน่ๆ

“เหอะ! แล้วก็ไม่ต้องบอกว่ามีผิวแล้ว” เทมบี้โวยวายเสียงดัง สะบัดตัวออกจากมือพี่พันเอกก่อนจะหันหลังเดินกลับไปทีโตะเพื่อน ผมได้แต่ถลึงตาใส่แผ่นหลังกว้างๆ นั่นก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อถูกสายตาของพี่ชายเพื่อนตัวดวมามอง ยกมือขึ้นกอดอกจ้องที่ผมเขม็งช่วยแล้วแมวน้ำาา

ง่าา

“พี่พันเอกกก เค้านั่งคนเดียวเหงามากๆ เลย” รีบส่งเสียงอ่อนไปดักเอาไว้ก่อน

พี่ชายเพื่อนยังคงทำหน้าที่เดียวไม่เปลี่ยนจนผมต้องหุบยิ้ม ก้มหน้าลงสำนึกผิด รู้สึกตัวเองจะตัวหดลงไปอีกนิดหนึ่ง

“ช่วยแรดให้มันน้อยๆ ลงหน่อยได้ไหม ถ้ากูไม่ลงมาดุ่มมันไม่ลากมึงไปไหนต่อไหนแล้วเหอ” พี่พันเอกไม่ได้ดูผมด้วยเสียงน่ากลัวอย่างที่คิด แต่ก็ยังคงเป็นน้ำเสียงเรียบนิ่งตามใบหน้าของพี่เขา สายตาที่จ้องผมคล้ายความดูดนในตอนแรกไปจนหมด ผมเลยได้ทีตีเนียนขยับตัวเข้าไปกอดเอวสอบออดอ่อนกลบเกลื่อนความผิด

“ผมแค่หาเพื่อนคุยเอง ก็พี่พาผมมาทั้งไว้ แล้วเพื่อนก็ยังไม่มีใครมา ผมก็เหงาเหมือนกันนะครับ”

พี่พันเอกนี่...ชิกซ์แพ็กแน่นมากเลยจากการที่ผมชอบอยู่บนหน้าท้องพี่เขาแบบนี้ กลิ่นหอมของน้ำหอมผู้ชายมันช่างดึงดูดให้เปลี่ยนจากชอบเป็นฝังจมูกลงไปแทน ก่อนที่พี่ชายเพื่อนจะดันหน้าผมออกจากตัว ถลึงตาดูๆ ใส่ผมที่ยิ้มแฉ่ง

ขบนิคเดียวเอง ในฐานะเพื่อนน้องชายไป

“นั่งเฉยๆ ไอ้พันตรีกำลังมา พวกมึงนี่ก๊นะ จะฉลองสอบัติดไปฉลองอย่างอื่นก็ไม่ได้เลือกเลือกร้านเหล้า อายุแต่ละคนพาพวก

กุเสียงคุกเสียงตะรางจิบหาย” พี่พันเอกเริ่มบ่น นั่งลงบนเก้าอี้ข้างผม คาดว่าคงนั่งเป็นเพื่อนรอให้อั้วพันตรีมานั้นแหละ

ก็อย่างที่พี่เขาว่า พวกผมจริง ๆ แล้วอายุยังไม่ควรเข้ามานั่งในร้านแบบนี้หรอก แต่เพราะอยากจะลองที่สอบติดอั้วพี่หมั่นเลย ออกความเห็นว่ายากมาที่นี่ มะเหมียวก็เห็นด้วย พันตรีมันเลยไปคุยกับพี่ชายมันให้ ตอนแรกเหมือนพี่พันเอกจะไม่ยอมให้มาพวกมันเลยให้ผมเป็นคนเข้าไปคุยเอง อ้อลงไปเยอะอยู่กว่าพี่เขาจะยอมตกลงพาเข้ามา

“ร้านเพื่อนพี่คนเยอะจัง” แถมยังมีแต่คนหล่อ ๆ...ประโยคหลังนี้ไม่กล้าพูดเดี่ยวจะถูกโบกหัวตีเข้าอีก ขอลาไปแรดต่อหน้าพี่ชายเพื่อนที่เปรียบเสมือนพี่ชายเรา เอาจริง ๆ จากที่รู้จักกันมาพี่พันเอกหวงผมมากกว่าน้องชายแท้ ๆ อย่างอั้วพันตรีอีก

หวงในฐานะพี่ชายจริง ๆ เพราะพี่เขามีแฟนแล้ว สวยน่ารักมากด้วย

“อืม เยอะทุกคืน แต่คืนนี้เยอะกว่าปกติเพราะมันช่วงสุดสัปดาห์ กุถึงไม่อยากให้มากันไง” แบบนี้เอง...ผมพยักหน้ากวาดตามองไปรอบ ๆ ร้านอีกครั้ง ก่อนจะหยุดประสานสายตากับใครบางคนที่ยืนอยู่ตรงบันไดทางขึ้นไปชั้นสอง ท่าที่วังงุนเล็กน้อยของอีกฝ่ายและรอยยิ้มบาง ๆ ที่มุมปากทำให้ผมเริ่มไม่สงบอย่างที่เคยเป็น

อ่า แค่อั้วก็ยังทำใจได้ขนาดนี้เลย

ผมกวาดมองร่างกายที่ดูมีกลิ่นหอมเหมาะ ไม่เยอะเท่ากับเทมปี้ก็จริงแต่ทำไมผมรู้สึกชอบมากกว่าก็ไม่รู้ เส้นผมสีดำวนบุนทรีย์ยุ่งเหยิงไม่สามารถปกปิดความหล่อที่ทะลุเข้ามาในใจผมได้ อาการผมตอนนี้เหมือนคนตกหลุมรักเลยอะ

มันต้องใช่แน่ ๆ

“แมวน้ำ!”

“อะ!? ครับพีพันเอก” ผมรีบหันกลับมาหาพี่ชายเพื่อน ยิ้มกลบเกลื่อนอาการหน้าร้อนของตัวเองในตอนนี้ คือเขินหัวใจเต้นแรงมากตอนอีกฝ่ายยิ้มมา หน้าผมจะแดงไหมเนี่ย แต่ชอบคนนี้อะ แหม่นอยากทำความรู้จักอยากเข้าไปคุยด้วย!

“หุ้มึงตึงหรือไง กูเรียกจนปากจะฉีก ถ้ามว่าจะกินอะไรไหม กว่าเพื่อนมึงจะมาก็ห้าทุ่ม”

วือททท ทำไมห้าทุ่ม ไหนบอกเลทมาแค่สี่ทุ่มไง T-T เทกกัน นี่ว่า นัดสามทุ่มเลทสี่ทุ่ม แต่โง่งกลายเป็นว่าห้าทุ่มถึงจะมากันล่ะ

นี่ถ้าไม่เจอคนหลอกก่อนผมคงได้เบะปากงอแงกับพีพันเอกไปแล้วแน่ๆ

จือออ คนตรงนั้นมาปlobberเราที่ เราถูกเพื่อนทิ้งง

“ผมไม่หิวครับ ว่าแต่...ทำไมถึงมาช้าล่ะครับ” ผมถาม แสร้งทำหน้าเศร้าสุดฤทธิ์ หางต่ายงแอบเหลือบไปมองเจ้าของผมสี่คว้น บุหรีตรงบันไดเกือบจะตลอดเวลา งานดีอ่าา เผลอเลยริมฝีปากแล้วเนี่ย “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“นิดหน่อย” พีพันเอกพยักหน้าตอบ ยื่นโทรศัพท์มาให้ผมอ่านข้อความที่เพิ่งคุยตอบโต้กัน

อ่า รถมีปัญหาตัวเอง กำลังรอช่างอยู่ ถ้าแบบนี้ให้อยากก็ได้วะ แต่จะโกรธตรงที่ไม่ทักมาบอกผม...เอ๊ะ หรือว่าทักนะ ขอควักโทรศัพท์มาดูแป็บ บังเอิญว่าผมปิดเสียงเอาไว้ตั้งแต่ออกจากบ้าน รำคาญพอจะโทร.ตามมาบ่นอะไรอีกเพราะวันนี้ผมเพิ่งจะมีปัญหากับแม่เลี้ยงหรือก็คือภรรยาคนล่าสุดของพ่อฉันแหละ

24 Missed call

แงงง จิบหายแล้วแหม่นน้ำา

ไอ้พันตรีมาถึงได้แตกหัวมึงแน่ ทั้งข้อความ ทั้งมิสคอลชั่นแดง

เด็กขนาดนี้

“มึงอยู่คนเดียวได้ไหม เดี่ยวกูขึ้นไปข้างบนแป๊บเดียว”

ผมตาวาวขึ้นมาทันทีที่ได้ยินพี่พันเอกบอก เรียวปากคลี๊ยมหวานส่งให้พี่ชายเพื่อนพลางเอ่ย “อยู่ได้ครับ ผมไม่อยากรบกวนพี่ไปหาเพื่อนเถอะ”

“ไม่อยากรบกวนกูหรือกลัวแรดแล้วจะถูกกูดุ”

ทำไมรู้!

ตีหน้านิ่งไว้ก่อน เราจะต้องไม่แสดงพิรุณออกไปให้พี่เขาเห็น

“โอ้ ผมจะไปแรดที่ไหนล่ะ แค่มือกี้ก็เข็ดแล้ว” แก้งออดครวญไปแบบนั้น อย่างผมนะหะหะจะเข็ด ถ้ายังไม่ถูกปล้ำคงไม่เข็ดง่าย ๆ หรอก และผมก็ไม่ยอมให้ใครมาจับปล้ำได้ด้วย ไม่อยากจะถูกอดเลย ว่าผมนะเรียนศิลปะป้องกันตัวมาเกือบทุกแขนงเลยนะ แม่เป็นคนส่งให้เรียนก่อนจะแต่งงานไปมีครอบครัวใหม่ ทั้งผมเอาไว้กับพ่อ

ครับ ชีวิตผมตอนนี้เหลือแค่พ่อที่หลงเมียใหม่หัวปักหัวปำจนมองว่าผมเป็นแค่ส่วนเกินของครอบครัวเขา ถ้าไม่ติดว่าเปปเปอร น้องชายผมที่เกิดจากแม่เลี้ยงนั้นนิสัยดีแล้วยังน่ารักน่ากอด ผมคงถีบหัวตัวเองออกจากบ้านตั้งนานแล้วละ

เนียพาดราม่าเรื่องครอบครัวตัวเองเฉยเลย พ่อๆ เลิกพูดเรื่องนี้ดีกว่า ชีวิตหม่นหมองพอดี เอาเวลาไปมองผู้ชายผมสิควินบุหรือนั่นดีกว่า

ขนาดว่ามองไกลๆ ออว่าความหล่อยังกระจายมาให้เห็น

ผมเผลอปากแน่น ขบกัดริมฝีปากตัวเองย่ำๆ พลางจ้องมองร่างที่ยังคงยืนพิงราวบันไดเล่นโทรศัพท์มือถือ ไม่ได้สนใจพี่ชายเพื่อนที่เดินสวนขึ้นไปเลยแม้แต่บ่อย สายตาจ้องอยู่แค่คนหล่อคนนั้นนิ่ง เคาะปลายนิ้วลงบนโต๊ะก่อนจะตัดสินใจคว้าแก้วสองแก้วเดินตรงไปหาเป้าหมาย

แมวน้ำเสียอย่างจะรอให้ผู้ล่าหันมาสนใจนะไม่มีทาง ว่าจะเป็น

เหยือกก็ต้องทำให้เสียอยากขาย้าสิ!

ระยะแต่ละก้าวที่เดินนั้นเร่งจังหวะหัวใจผมให้ค่อยๆ เดินเร็วขึ้น นัยน์ตาสีดำสนิทของอีกฝ่ายเลื่อนมาสบนึงขมวดคิ้วน้อยๆ คล้ายว่าจะรู้ถึงจุดประสงค์ของผม หรืออาจจะไม่ เขาคงไม่รู้หรอกจริงไหม อาจจะแค้นองเพราะว่าผมจ้องเขาอยู่ก็ได้

ผมเดินฝ่าผู้คนที่ยืนพูดคุยกัน โยกไปมาตามจังหวะเพลง กว่าจะหลุดออกมาได้แทบจะต้องกลั้นหายใจ วันนี้คนเยอะอย่างที่พี่พันเอกบอกจริงๆ นั่นแหละ พอหลุดออกมาเงยหน้าขึ้นก็ปะทะกับร่างสูงโปร่งที่ก้าวมาหยุดอยู่ตรงหน้า ลมหายใจผมคือสะดุดไปแทบจะทันที หัวใจเต้นโครมครามขึ้นมากกว่าตอนแรก กะพริบตาปริบไล่คนตัวสูงที่จ้องตอบมาเช่นกัน

หล่อ...แม่งเอ๊ย โคตรหล่อเลย

ความหล่อฟาดหน้าฟาดตาผมมาก ในหัวตอนนี้มีแต่คำว่าอยากได้วิ่งวนไปมา ยืนแกว่เหล้าไปตรงหน้าเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติเมื่อทำอะไรไม่ถูก

“...” คนหล่อก้มมองแต่ไม่ได้ยื่นมือมารับ เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“รับหน่อยนะครับ” ผมว่าเสียงสั้น ไม่ใช่แค่เสียง! สั้นไปทั้งตัว ตื่นเต้นไปหมดเลยแต่ก็ยังมึสติที่จะใช้สายตาอันคนตรงหน้าให้เขารู้สึกเอ็นดู เผื่อจะได้พากันไปดูเอ็น...เอ๊ย ไม่ใช่ ผมแค่พูดเล่นเฉยๆ อย่าตกใจเลย แต่ถ้าได้แบบนี้จริง ๆ มันก็คงดีนะ...

พอเถอะ คนหล่อของผมยื่นมือมารับแกว่แล้ว

“ขอบคุณ...ครับ” เสียงทุ้มนุ่มหูทำเอาเคลิบเคลิ้ม ผมยิ้มหวานชนแกว่ตัวเองกับแกว่ในมือของคนตัวสูงกว่าเบาๆ “ชื่ออะไรเธอ” เริ่มรุกเข้าไปทีละนิด เลื่อนสายตาเมียงมองไปทางอื่นแทนที่จะจ้องทำเหมือนว่าผมไม่ได้สนใจอะไรมาก ทั้งๆ ที่ตอนนี้คือถ้าเอียงหูฟังแล้วไม่ดูน่าเกลียดคงทำไปแล้ว

“ฉลาม” เป็นคำตอบสั้นๆ ที่ลั่นรัวหัวใจผมมาก

ถ้าเป็นคนอื่นจะด่าว่าหยิ่ง
แต่เพราะเป็น ‘ฉลาม’ ก็เลยเรียกว่าเป็นคนพูดน้อย ประหยัด
การใช้สอยคำพูด

รู้จักชื่อแล้วอยากถูกกิน...แมวน้ำเป็นอาหารของฉลาม
ให้สารอาหารเยอะนะบอกก่อน
เราอาจจะเป็นเนื้อคู่กัน ว่าแบบนั้นไหม
พอเถอะ ผมหยุดเพื่อเจอก่อน ฉลามเอนพิงไปกับราวบันได
อีกรอบ โคลงแก้วเครื่องดื่มที่ผมส่งให้พลางยกมูมปากขึ้นปรากฏเป็น
รอยยิ้มเล็ก ๆ ทำลายล้างสติอันแสนจะน้อยนิดของผม

เบลอไปหมดเลยโลกกก

“ชื่ออะไร”

ฉลามถามชื่อผม!

ฮือออ ดีใจจนน้ำตาจะไหล กลั้นใจยับเข้าไปใกล้ร่างสูงอย่าง
แนบเนียน ผมดีกว่าฉลาม อีกฝ่ายเลยต้องโน้มตัวลงมาในตอน
ที่ผมกระต๊อบบอกชื่อ ถามว่าทำไมกระต๊อบ ก็เพื่อจะได้เกิดจากพระเอก
นางเอกแบบนี้ไง!!! วางมือจับที่บนแขนแกร่งของอีกฝ่ายเอาไว้
เบา ๆ กลัวว่าตัวเองจะระทวยจนกองลงไปบนพื้นเสียก่อน

“เราชื่อแมวน้ำ เขารู้ว่ากันว่าฉลามชอบกินแมวน้ำใช้หรือ
เปล่า...อ่าส์ อยากเป็นเหยื่อให้นายล่าจัง” อ่อยได้อ่อย จิกได้จิกกก
ผมคลี่ยิ้มหวานหยดคิดว่ายังไงอีกฝ่ายจะต้องเล่นด้วยแน่ ๆ

คนตัวสูงยัดตัวขึ้น ทำหน้ามึน ๆ งง ๆ เล็กน้อยก่อนจะเอ่ยบาง
อย่างที่ทำเอาผมยิ้มค้าง

“ไม่ชอบ...ไม่ชอบกินเนื้อ”

...

เหมือนจะได้ยินเศษหนักร่วงหล่น

แป๊ป ภูเขาเวลานอก ขอบอกไปคุยกับโค้ชข้างสนามครับ ผม
โดนจุดโทษ T-T

มันคือการปฏิเสธแบบใหม่หรืออย่างไร ผมคือแมวน้ำ...ฉลาม
ไม่อยากกินแมวน้ำเหรอ เสียใจจ

ฮรกกก สะเทือนดับไตใส่พุ่งไปหมด

“ไม่ชอบเหรอ” ฉลามทำเอาผมหน้าหงอยไปพร้อมกับเสียง

“เราอยากตีมนมรสกล้วย หาให้หน่อยได้ไหม” แล้วอยู่ๆ ก็
พูดขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยใด ๆ ทั้งสิ้น ยืนแกว่เครื่องตีที่ยังไม่ได้
แต่กลับคืนมาให้ผม ทูบหน้าผมแตกละเอียดขนาดนี้แล้วยังมีหน้า
มาขอให้ผมทานมกล้วยให้อีกหรือ...คิดว่าผมจะทำให้เหรอ

ไม่มีทาง!!!

“นะ...แมวน้ำ”

...

นมกล้วยหาได้จากไหน!

“ฉลามรอเราสิบนาที เดี๋ยวเราไปหาให้เดี๋ยวนี้แหละ” เป็น
ภูมิแพ็ครับ แพ็คคนหล่อเวลาอ่อน โดยเฉพาะคนหล่อที่ตรงสเปค
แบบนี้ “อย่าเพิ่งไปไหนนะ”

“...ได้”

“ไปนั่งรอที่โต๊ะเราไหม” เพื่อนผมยังไม่มานี่นา นั่งได้ ถ้าพวก
มันมากก็จะแนะนำให้อีกว่าที่แฟน อนาคตเป็นสามี ถึงจะโดนปฏิเสธ
แบบง ๆ ไปแล้วก็ตาม

“ถ้านั่งจะหลับ” ฉลามตอบ อ้าปากหาวหวอดใหญ่จนผมต้อง
ยื่นมือไปบังให้ หันมองซ้ายขวามีใครเห็นท่าหาวอันแสนจะดูดี
นี้หรือเปล่า รักแรกพบเพียงสบตาสุด ๆ ขนาดหาวผมก็ยังมองว่าดูดี
และพานหัวใจเต้นแรงได้

“โอเค รอเรานะ”

“ครับ”

ระหวยแล้วจะแม่ ฮือออ เดินออกมาแบบขาสั่นมาก ๆ ตั้งสติ
เดินฝ่าผู้คนออกจากร้านเหล้า ข้ามถนนไปอีกฝั่ง เดินไปตามทางที่

ค่อนข้างจะเจียบ แต่ตรงหัวมุมมันจะมีเซเว่นอยู่ผมจำได้และใน
เซเว่นก็จะมีนมรสกล้วย ลงทุนเดินมาซื้อนมเพราะผู้ชาย

ไอพันตรีจะรู้เรื่องนี้ไม่ได้!

ผมเดินถือถุงใส่นมรสกล้วยออกจากเซเว่น หันไปมองคนสอง
คนที่ยืนเถียงกันอยู่ตรงมุมทางเดิน

“ก็ซื้อมาแล้ว รับไปแล้วเอาเงินมา!”

“แต่กุสั่งแค่ซองเดียว” ถกเถียงกันเสียงเครียด ผมยืนนิ่งคือ
ต้องเดินผ่านตรงที่สองคนนั้นกำลังยืนไถ แล้วพอมายืนเถียงกันแบบ
นี้ผมก็ต้องกลัวไว้ก่อนใหม่ว่ามันจะควักมีดมาแทงกันหรือเปล่า
บางทีอาจจะเป็นพวกที่กำลังส่งยา หรือผมควรจะไปโทร.แจ้งตำรวจ...
ไม่ดีแน่ๆ เกิดเขาพูดถึงขนมที่ซื้อเกินมาผมก็โดนข้อหาแจ้งความเท็จ
เต็มๆ เลยนะสิ

เอาเป็นว่าหลับหูหลับตาเดินผ่านไปก็แล้วกัน

“กูซื้อมาให้มึงแล้ว รู้ไหมว่ายาลูกซองนี้แหม่งแพงฉิบหาย รีบ
เอายาไปแล้วจ่ายเงินกูด้วย ทั้งสองซองเลย!”

ยา...อะไรนะ

ทำไมผมต้องชะงัก

“แต่กูไม่มีเงิน กูสั่งมึงแค่ซองเดียวแล้วกูก็เอาเงินมาแค่นี้”

...

ผมก้มมองนมรสกล้วยในถุง หัวสมองพานึกไปถึงใบหน้า
ของคนที่ยากจะตีมัน

อ่า

ถ้าผมทำตามความคิดในหัวตอนนี้นี้มันจะดูร้ายไปหรือเปล่า
นะ

“คือ...อีกซองนี้จะว่าอะไรไหมถ้าผมจะขอซื้อต่อ”

ผมเดินฮัมเพลงถือกล่องนมเจาะแล้วเข้ามาในร้านเหล้า
พวกเพื่อน ๆ โบกมือทักทาย มาถึงกันตอนไหนก็ไม่รู้เพราะผมยัง
ไม่ได้รับโทรศัพท์เลย ไอ้พันตริกก็ตีหน้าดุใส่เชียว แต่โทษทีตอนนั้นใน
สายตาคมนอกจากร่างสูงโปร่งใบหน้า่วงงุนของคนที่ยืนพิงบันได
อยู่ผมก็มองไม่เห็นใครทั้งนั้น

สองขาก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉลาม

“รอนานไหม เราเดินไปซื้อจากเซเว่นมา”

“...” ฉลามเงยบ ยื่นมือมาลูบหัวผมเหมือนลูบหัวหมา
“ขอบคุณ”

โอ้ย แล้วคือถูกโคตรเชื่องเลย หลับตาพริ้มหูหัวตัวเองไปกับ
ฝ่ามือของอีกฝ่าย อยากจะถามว่าไม่กินแมวน้ำแล้วสนใจรับกลับไป
เลี้ยงไว้ดูเล่นที่บ้านไหม

พริบ!

“เห้ย มึงทำอะไรเนี่ย...”

พันตริก!

ผมหุบปากจับ กลืนเสียงไวววายของตัวเองลงคอ ส่งยิ้มหวาน
ให้เจ้าของมือที่หัวคอเสื้อผมถอยห่างออกจากฉลาม ดินะที่กล่อง
นมไม่หล่นพื้นเพราะฉลามคว่ำมันไปได้ก่อน รู้เลยว่าระหว่างผมกับ
นมรสกล้วยอะไรสำคัญกว่ากัน

“รู้จัก?” พันตริกเลิกคิ้วถามเสียงเนิบนาบ จ้องฉลามที่พลิก
กล่องนมไปมา ไม่ได้สนใจผมสองคนเลยแม้แต่一秒

“อ้อ ชื่อฉลาม...ฉลามนี่เพื่อนเราชื่อพันตริก”

“...” เงยขึ้นมามองแป๊บเดียว แล้วก็กลับไปสนใจนมรสกล้วย
ต่อ ดูทีเดียวจนหมดกล่องแบบไม่ติดใจสงสัยว่าทำไมผมถึงเจาะ
กล่องเดินถือเข้ามา ก็ยานั่น...เอ่อ ผมแค่อยากลองดูเฉย ๆ สาบาน
ว่าใส่ปนิตเดียว นิดเดียวจริง ๆ นะ คิดได้ว่าไม่สมควรทำแบบนั้นก็
เลยเปลี่ยนใจแล้วเอาโยนทิ้งไปนะ ซึ่งมันมีส่วนที่หกเข้าไปแต่คิดว่า

ไม่เยอะพอจะทำให้ออกฤทธิ์

มันคงไม่มีผลอะไรหรอกมั้ง

“กลับโต๊ะ พวกกูมารอมึง พันเอกมันหาให้วุ่นเลย”

“ง่า ขอโทษ ก็พวกมึงมาช้าอะ ภูเหงาเลยหาเพื่อนคุยเฉยๆ”

แต่ตอนนี้ไม่อยากได้เพื่อนอะ

มองฉลามตาละห้อยก่อนจะถูกพันตรีมันจุดกระซอกผมกลับมาที่โต๊ะ คราวนี้ทั้งไอ้พิทเพื่อนชายใจหญิงและมะเหมี่ยวหญิงสาว เพียงหนึ่งเดียวในกลุ่มก็ได้โอกาสซักฟอกผมจนขาวสะอาด ผลัดกันถามนั่นถามนี่จนผมเลือกที่จะตอบผ่านๆ

พยายามจะไม่สนใจฉลามที่ดูเหมือนจะมีท่าทีเปลี่ยนไปนิดหน่อย

หน้าแดงและหอบเล็กน้อย

ให้ตาย ยามันออกฤทธิ์เหวอ ผมว่าผมใส่ไม่น้อยมากเลยนะ

“พวกมึง...เดี๋ยวกูมา” ผมพูดชัดเพื่อนทั้งสองคน ดีที่ตอนนี้ไอ้พันตรีมันขึ้นไปหาพี่ชายตัวเองด้านบน ไม่รอให้ไอ้พิทหรือมะเหมี่ยวทันได้ทักท้วงผมก็รีบก้าวเท้าเดินตามฉลามออกจากร้านได้ทัน ร่างสูงโปร่งเจ้าของผมสิด้วนบุหรีเซไปพุดอยู่กับรถคันที่จอดอยู่ห่างจากรถคันอื่น ล้วงมือเข้าในกระเป๋ากางเกงหยิบกุญแจออกมาท่าทางฉะฉาน

“อีก...”

ฉิบหายแล้วแมวหน้า ยาออกฤทธิ์แน่ๆ

“ฉลาม”

ผมขยับเข้าไปแตะลงบนแขนของอีกฝ่ายเบาๆ ตะแคงเบาๆ แต่ปฏิกิริยาตอบรับคือรุนแรงมาก ฉลามตัวดีส่ายตาดูๆ ต่างจากที่คุยในตอนแรกกลับมา ใบหน้าขาวปนแดงระเรื่อไม่ได้เอื่อยอะไร ขยับออกห่างผมพลางกดปลดล้อกรรุดตัวเอง

“ขึ้นรถ” เสียงแหบๆ พุดสั่ง

ผมไม่รู้วามันหมายความว่ายังไง ยืนงงจนกระทั่งอีกฝ่ายขยับเข้ามาคว้าแขนไว้ เปิดประตูหลังจับผมเหวี่ยงเข้าไปหลังกระแทกกับเบาะเต็มรักก่อนจะแทรกตัวโถมกายตามเข้ามา

ตึกตัก ๆ

หัวใจเต้นโคตรแรง

ถามว่ากลัวหรือ...เปล่า ตื่นเต้น

ผมสบตากับฉลาม แรงอารมณ์ที่ฉายชัดออกมามันยากเกินกว่าจะพูดห้ามหรือขัดขึ้น เงยหน้าขึ้นรับเรียวกปากร้อนระอุที่ทาบบดลงมารุนแรงไร้ซึ่งความอ่อนโยน ฝ่ามือร้อนชื้นเหงื่อเลือนมาลึกลงต้นคอผมเอาไว้แน่น กดจูบย้ำ ๆ จนเริ่มรู้สึกเจ็บ

“อืม อู๊ป ฉลาม...อ้อออ” ผละออกแป๊บเดียวแล้วก็แนบริมฝีปากลงมาอีก คราวนี้ฉลามพยายามที่จะแทรกลิ้นเข้ามาในปากผม ดื้อดึงอยู่นานเลยกว่าผมจะหมดแรงและยอมเผยอริมฝีปากขึ้นเปิดทางให้ลิ้นอวบร้อนกวาดต้อนเข้ามา เป็นจูบที่หมดพลังมาก รุกเร้าจนผมระทวยอยู่ในวงแขนที่ประคองอยู่

ความวาบวามเริ่มปรากฏขึ้นในใจ ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่ผมยกมือขึ้นโอบกอดรอบต้นคอแกร่ง หายใจหอบก้องในรถที่ถูกฉลามสตาร์ทติดเครื่องเอาไว้เมื่อครู่เพราะเราเริ่มจะขาดอากาศหายใจ ปากร้อนอิมของอีกฝ่ายขบเม้มลงบนต้นคอลากลงเรื่อย ๆ ไม่ฟังเสียงทักท้วงใด ๆ จากผม ก่อนที่ฉลามจะยึดตัวขึ้นท่าทางดูทรมาณ ไม่น้อย กัดฟันแน่นจนสันกรามขึ้นเป็นรอย

ผมก้มมองส่วนล่างที่ตุงแน่นเห็นชัดเป็นลำ

หลับตาลงยอมรับในสิ่งที่ตัวเองทำ มันเป็นความผิดของผมที่คิดอะไรพิเรนทร์แบบนั้น ยื่นมือไปปลดหัวเข็มขัดของอีกฝ่ายออกอย่างใจเย็น ฉลามเหมือนจะห้ามแต่ก็คงทรมาณเกินกว่าจะพูดออกมาปล่อยให้ผมแกะออก ปลดกระดุมกางเกงรูดซิปลงคลายความอึดอัดให้ท่อนเนื้อชุ่มน้ำที่ส่วนปลาย

///

ต้องให้ผมพูดถึงขนาดใหม่
โคตรใหญ่...ใหญ่กว่าที่ผมคิดไว้ในตอนแรกเยอะเลย มองผ่าน
ทางเกงเมื่อก็ไม่ได้คิดว่าขนาดมันจะขนาดนี้

“อีก...อ่า” เสียงครางพอใจดังลอดจากลำคอของคนด้านบน
เมื่อผมแตะปลายลิ้นลงบนท่อนเอ็นร้อน กลืนควอลอยคลั่งอยู่
ในปาก เทคนิคผมก็พยายามนึกเอาจากหนังที่เคยเข้าดูตามเว็บ
ดูเต็มส่วนปลายสี่สัดที่บ่งบอกว่ามันไม่ค่อยจะผ่านการใช้งาน
มามากมายนัก

ฉลามกดมืออยู่บนหัวผม สวนเอวเข้ามาเนิบนาบตามอารมณ์
ที่ยังคงปะทุไม่ลด ผมทำแค่หลับตาแน่น ห่อปากรูดไปกับแกนกาย
ใหญ่โตที่สวนกระแทกเข้ามาแรงขึ้นเรื่อย ๆ

น้ำตาเริ่มปริ่มไหลลงมาจากหางตาขณะที่ฉลามยังคงสวนเอว
เข้ามาไม่ยั้ง

หะ หายใจไม่ออกแล้วอ่า

จ๊อออ

“อีก ชี๊ดดด จะแตก อืมมม” เสียงแหบพร่าพูดบอกก่อนจะถึง
แกนกายตัวเองออกจากผมและปลดปล่อยเอาน้ำออกมาในปริมาณ
ไม่น้อย บางส่วนกระเด็นใส่หน้าผมเต็ม ๆ ขณะที่บางส่วนไหลหยด
ลงบนเสื้อผม ฉลามหายใจหอบหนักหน่วง มือยังคงชักรูดท่อนเอ็น
แข็งขึ้นที่ดูทีท่าว่าจะไม่สงบลงง่าย ๆ และผมก็คงจะต้องทำงานกว่า
ยาของฉลามจะหมดฤทธิ์

[แวนน้ำ! มึงหายไปไหน]

“ฮือ คุนอนอยู่ที่ห้อง ไอ้ตรีไม่ได้บอกเหอว่ากูขอกลับก่อน”
ผมเอ่ยตอบกลับเพื่อนสนิทผ่านทางโทรศัพท์ที่เอาจวางทับไว้บนหู
ตัวเอง คือตอนนี้ไม่เหลือแรงใด ๆ ทั้งสิ้น ตาก็จ้องจะปิดท่าเดียว

ตั้งแต่ที่ฉลามขับรามาส่งผมก็แทบจะสลบไปเลย

ปวดกรามไปหมด เมื่อมือด้วย ทำให้ฉลามไปตั้งที่รอบกว่า
อีกฝ่ายจะเริ่มมีสติ เกือบจะไปถึงขั้นสุดท้ายแล้วดีที่ฉลามพอมีสติ
ตัวเองกลับมาได้

ผมเหนื่อยไปหมดแล้วตอนนี้

[ไม่ได้บอกนะสิ มันยังไม่เสด็จลงมาเลย ทั้งๆไว้กับอีเหี้ยม
สองคน!!!] ไอ้พี่ยังคงโวยวายต่อ ผมตอนนี้คือหลับตาพริ้มซุกเข้าหา
ความอุ่นของคนทีนอนอยู่ข้างกาย

เอ้า...ไม่ได้บอกหรือว่ามาส่งแล้วผมก็ชวนฉลามนอนค้าง
ด้วยอะ

คอนโดมิเนียมของผม ตอนนี้มันดีแล้ว และท่าทางฉลาม
เองก็เหนื่อยพอๆ กันกับผมด้วย เลยชวนให้ค้างด้วย ตอนแรกอีก
ฝ่ายดูลังเล ระวังผมไม่น้อยเลยละ แต่สภาพผมตอนนี้จะไปทำอะไร
ได้ สุดท้ายฉลามก็พยักหน้าตกลงว่าจะนอนค้างด้วย อาบน้ำเปลี่ยน
ชุดออกมาอีกฝ่ายก็กลับไปแล้วบนเตียงของผม คิดดูว่าแฟนก็ไม่ใช่ว่า
ผมต้องมานั่งทำความสะอาดเจ้าสิ่งสงวนนั้น เอากางเกงบอดของ
ไอ้พันตรีมาเปลี่ยนให้อีก

ดูแลขนาดนี้ไม่มีอีกแล้วนะครับ

[...อีจุงง นี่มีฟังกูอยู่หรือเปล่า อย่าบอกนะว่าหลับใหลกู มีง
นี่มัน...บลาๆๆๆ *#&@^%%&=*&=€÷]

...

“อ้อ...” สติผมเริ่มเลือนหายทีละนิด

รู้สึกว่โทรศัพท์ถูกดึงออกจากหู และมีอะไรบางอย่างพาด
กายขึ้นมาบนตัว

ไม่ใช่แขน

ขาไง...มาทั้งท่อนเลย

“หิว”

“...”

“หิว”

“อ้อออ” ผมปรือตาขึ้นสะบัดมือปิดเอาปลายนิ้วที่จิ้มลงมาบนแก้มตัวเองออก คือหิวก็ไปหาอะไรกินดิวะ จะมาจิ้มแก้มทำไมเดี๋ยวก็น่าจะเข้าพาดทางร่วงเลย คนจะหลับจะนอน ให้อันตรึชอบกวนผมตลอดเวลาตื่น ทีหลังไม่ให้มานอนห้องด้วยแล้ว ไม่จิ้มแก้มก็มาแหกตาคนอื่นเล่นอีก แม่ง เดี๋ยวก็น่าจะไปแตกหัวให้

“แหม่น้ำครับ หิวแล้ว”

“ครับเหี้ยอะไรมึงพันตรี อย่ากวน ยังไม่หายง่วงเลยย” จั่วเจียตอบไป ก่อนจะฟุบหน้าลงบนหมอน ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมหนีจากเพื่อนตัวเอง ผมกะพริบตาปรับเมื่อพันตรึมันเจิบไปไม่ตอบได้พยายามนึกย้อนไปเมื่อคืนว่าตัวเองกลับมาอย่างไร ผมว่าผมดีมีไม่เยอะนะ ไม่เมาแน่ ๆ สงสัยเพิ่งตื่นสติเลยยังไม่ค่อยเข้าที่เท่าไร
แฉใจเหวอแหม่น้ำว่าไอ้คนเมื่อกี้คือพันตรี...

ผมเริ่มคิดถึงละ อย่าเพิ่งด่า พอดีทุกเช้าตอนตื่นสมองผมมัน
จะเตือนข้ากว่าปกติ ยิ่งเมื่อคืนตีมนานิดหน่อยด้วย จำได้นั่งรอ
เพื่อนสุดที่รักทั้งสามที่ไม่ยอมโผล่หัวมากันสักทีผมเลยนั่งอ้อยแจก
อ้อยใส่คนนั้นคนนี้ไปพลาง จนไปเจอกับ...คนหล่อชื่อฉลาม

โอเค ผมว่าผมจำได้แล้ว

แหม่น้ำจำได้แล้วจะ โลกจำ

เมื่อคืนผมใช้ยาปลูกเช็กซ์กับฉลามเลยต้องเสียซิงปากตัวเอง
ไป แล้วพอเขามาส่งก็ดันอ้อยไม่เลิกไม่ลาชวนขึ้นมานอนค้างด้วย

เพราะฉะนั้นไอ้คนที่สะกิดแก้มมึงแล้วบอกมึงว่าหิวไม่ใช่
พันตรีนะแหม่น้ำ

ไม่ใช่เพื่อนสนิทสุดที่รักแต่เป็นคนหล่อหน้ามึงที่มึงไปสร้าง
คดีกับเขามาเมื่อคืนต่างหาก

ตาผมหลุกหลิกแล้วตอนนี้ ค่อย ๆ เปิดผ่านวมขึ้นโผล่หัวออก
ทีละนิดเพื่อจะได้มองเห็นคนที่อยู่ร่วมห้องด้วยกันทั้งคืน ฉลามนั่ง
ขัดสมาธิทำหน้าง่วง ๆ ใส่ผมที่ยิ้มหวาน ดันตัวเองออกจากผ้าฝืน
หนาโดยที่ฉลามเองก็ช่วยดึงมันออกเช่นกัน ตาคมเลือนมองเสื้อยัด
ตัวใหญ่ของผมที่คลุมบนโคนขาขาว ๆ ปิดกางเกงขาสั้นรัดรูปจนมิด

แหม่ อยากเห็นรูปร่างเค้าได้ฝืนผ้าก็ไม่บอก

มองตาไม่กะพริบ อยากจะต่อจากเมื่อคืนใช่ไหมล่ะ

ผมกัดปากอ้อย ก็คนมันอยากได้อะ ฉลามแหม่แอดูจิบหาย
ถามปากผมได้เลยเมื่อคืน เนี่ยยังรู้สึกเมื่อย ๆ อยู่เลย

“หิวข้าว”

กัดปากค้างไปสิแหม่น้ำ...

ตอบแบบไม่สนใจทำอ้อยกุเลย ให้เกียรติหน้าหนา ๆ ของกู
บ้างเหอะ

ได้กันแล้วนะ

เฮ้ย ยังไม่ได้ไหนโทะซ ๆ พอดีจำผิด แต่อย่างน้อยไอ้แ่งนั่น

ก็เป็นของผมแหละวะ ใหญ่ขนาดนั้นไม่ยอมยกให้ใครแน่ ๆ

“หิวก็กินเราดิ” ผมเริ่มเนียนขยับคลานเข้าไปหาว่างสูง ดูสเติบในการคลานด้วย ยั้วยวนขนาดนี้ใครจะปฏิเสธได้อีก “ลองครั้งเดียวแล้วจะติดใจ ปากเราว่าเด็ด แต่ยังมีอย่างอื่นที่เด็ดกว่านะ” ทำไมกูต้องแรดขนาดนี้เพื่อผู้ชายที่ชื่อว่าฉลาม อ้อ...ฉลามหล่อ ยอมรับว่ามองคนที่หน้าตา และหน้าตาแบบฉลามนี่ฟัวในอนาคตนั่น ๆ

“หิว”

ฟิ้ววว~

เพี้ยง!

จ๊ะ เศษหน้าร่วงกราว ขอเก็บกวาดแป้นะ

หมดอารมณ์อ่อยเลย ผมกลอกตาดูหน้าใส่คนหน้ามีนบนที่นอนก่อนจะดันตัวเองลุกขึ้นนั่งดี ๆ ฉลามหาวพร้อมบิดขี้เกียจ ยกมือออกให้เห็นส่วนสงวนที่หลับสนิทใต้กางเกง เออ สมควรหะที่ตื่นแล้วใหญ่ทำผมปากเมื่อย ขนาดยังไม่ตื่นยังเด่นชัดขนาดนี้เลย เผลอเลียริมฝีปากอีกแล้ว

ยอมรับอีกครั้งว่าตัวเองหื่นและค่อนข้างหมกมุ่น ผมก็เป็นของผมแบบนี้ แต่แค่ไม่ได้มัวเท่านั้นแหละ เลือกแรดเลือกอ่อยเฉพาะกับคนที่สนใจจริง ๆ

และตอนนี้ผมสนใจฉลาม สนใจแบบอยากได้เป็นของตัวเอง ใคร—ก็—ห้าม—ยุ่ง!!!

“ฉลามอยากกินอะไรละ เราพอทำเป็นอยู่” ผมถาม ไม่ได้ยอมแพ้หรือล้มเลิกความคิดที่จะอ่อยฉลาม แต่ตอนนี้ก็เริ่มรู้สึกหิวแล้วเหมือนกัน ท้องส่งเสียงร้องประท้วงให้ได้ยิน เรื่องอาหารผมพอทำได้หลายอย่าง มันอาจจะไม่อร่อยมากมายระดับเชฟตามร้านอาหาร แต่ผมก็มั่นใจพอสมควรว่าตัวเองทำอร่อย และฉลามจะต้องชอบแน่ ๆ

“ไข่เจียว ทำให้กินหน่อย”

“ไข่เจียว?” แค่นี้เองหรอ ทำกินเองก็ได้ไหม

แน่นอนว่าถ้าเป็นคนอื่นผมด่าไปแล้วละ
แต่เพราะเป็นฉลามไง...อยากกินแค่ไข่ต้มธรรมดาเย็นปลาวาฬ
ซุบแบ่งทอดผมก็จะทำให้

“จันเราขออาบน้ำก่อน”

“ไม่นานใช้ไหม”

ไ้อ้บ้าเอ๊ย! จี้อออ ใจผมโคตรบางเลยตอนนี้

ฉลามทำหน้าซึ้งๆ ใส่ ทำไมหล่อแล้วยังน่ารักได้ขนาดนี้ก็ไม่รู้
รีบพยักหน้าตอบ วึ่งเอาผ้าเช็ดตัวเข้าไปอาบน้ำด้วยเวลาเพียง
สามวิ...อันนี้ก็เวอร์ไป แต่ก็ถือว่าผมอาบเร็วกว่าปกติ ทาครีมบำรุง
ผิวตัวเองเสร็จก็ออกมาทุงข้าวเตรียมไข่สองฟองที่จะเจียวโดยมี
สายตาของใครอีกคนมองตามเกือบจะตลอดเวลา รู้สึกเขินนิดหน่อย
แต่ก็ไม่มาก หันไปถามเมื่อนึกขึ้นได้ว่าในตู้เย็นผมมันมีกุ้งอยู่ด้วย

“ฉลาม กินไข่เจียวกุ้งไหม”

“แมวน้ำก็ต้องปอกนะสิ” หืม? พุดแบบนี้คือห่วงผมหรือ ไม่
อยากให้ผมปอกกุ้งไข่ไหมมม “หิวแล้ว ไข่เจียวจระ ไข่เจียวเฉยๆ ก็พอ”
เพี้ยงง!

เก็บเศษหน้าอีกแล้วกู...

เคื่องนิดๆ แต่ไม่โกรธ ผมเก็บกุ้งเข้าตู้ ตอกไข่ใส่ถ้วย ลงมือ
ทำตามขั้นตอนทุกอย่างเสร็จสรรพจนกระทั่งถึงขั้นตอนสุดท้ายคือ
การตักไข่เจียววางโปะลงบนข้าวสวยร้อนๆ มีควันลอยกรุ่นขึ้นมา
ปิดท้ายด้วยซอสมะเขือเทศวาดรูปหัวใจดวงโตๆ

อึๆ ไข่เจียวแห่งรักของแมวน้ำเอง

“เสร็จแล้ว”

ผมวางข้าวไข่เจียวลงบนโต๊ะ เยกหน้าขึ้นส่งยิ้มกว้างให้ฉลาม
ที่ตึงแก้อี้ออกและนั่งลง

มองไข่เจียว

เงยขึ้นมามองผม

มองไข่เจียวอีกรอบ

“อร่อย”

“ฉลามยังไม่ได้กิน” คนหล่อกวตืนแบบนี้ก็ได้เหรอ ผมนี่หน้า
 นิ่งเลย ฉลามกระตุกยิ้มบาง ๆ ก่อนจะลงมือตักไข่เจียวใส่ปากคำโต
 ตามด้วยข้าวอีกคำ แก้มขาวนูนออกมาเมื่ออีกฝ่ายเคี้ยวข้าวตุ้ย ๆ
 นัยน์ตาเรียวสวยจ้องมองผมกะพริบลงปริบ ๆ ทำทางแบบนี้ผมโคตร
 ตกหลุมรัก ฉลามเม่งน่ารักฉิบหายเลย ทั้งหล่อทั้งน่ารัก อยากจับ
 มานอนกกกอดเอาไว้มองไปเรื่อยให้กลับบ้าน

ฉลามไม่ได้บอกว่าอร่อยหรือไม่อร่อย แต่ที่แน่ ๆ คือตอนนี้
 ข้าวเต็มจานกับไข่เจียวสองฟองหมดเกลี้ยงเป็นที่เรียบร้อย ไม่เหลือ
 ติดจานแม้แต่เม็ดเดียว

ตาเป็นประกายเล็กน้อยตอนที่เงามาสบตากับผม

“ชอบ”

“ชอบเราเหรอ” ยิ้มหวานยั่วไปอีกรอบ ยืนปลายนิ้วไปปาด
 เอาคราบมันวาวบนปากอิมแดงออกเบา ๆ และแน่นอนว่าตามสเต็ป
 ของหนังแล้วต้องดึงนิ้วกลับมาทำความสะอาดด้วยริมฝีปากตัวเอง
 อีกรอบ ผมทำแบบนั้นเลย ฉลามเองก็นั่งมองนิ่ง ๆ บอกไม่ถูกว่า
 กำลังคิดอะไรอยู่

เล่นด้วยกับผมไหมวะ...หรือไม่ชอบ

ผมไหวไหล่เบา ๆ หยิบจานลุกขึ้นเตรียมไปล้าง ชะงักกับร่าง
 สูงที่เดินมาหยุดอยู่ข้าง ๆ จ้องผมที่กำลังล้างจานเหมือนไม่เคยเห็น
 เด็กน้อยสุดดด ทำทางน่าล่อลวงไปทำมิติมีรัยมาก

“สรุปไข่เจียวเราอร่อยใช่ไหม มาอยู่กับเราทำให้กินได้ทุกวัน
 เลยนะ” ผมแก้งถาม มือก็ขัดทำความสะอาดจานไปพลาง ไม่ได้
 หวังผลอะไรเลยย แต่เราอยู่คนเดียววนะฉลาม ห้องเก็บเสียง ร้อง
 ดังแค่ไหนก็ไม่มีใครได้ยิน

เพื่อฉลามอยากร้องเพลงโจง

“อ่วย ยากได้ไปไว้ที่บ้าน”

อะ!?...

“อยากได้เรา” อันนี้ตกใจจริง ๆ ไม่ได้อ่วย

“ไปอยู่ด้วยกันไหม”

ฉลามมม ออย่ามาชวนกันแบบนี้!

คนบ้า!

ยังไม่ได้ไปขอพ่อขอแม่เลยจะชวนไปอยู่บ้านได้ยังไง จี้อออ
ผิดผีที่สุด

“จ้าง ทำไข่เจียวให้กิน”

เพี้ยงง!

เอ่อ ยกเท้าหน่อยครับ เศษหน้าผมร่วงลงพื้นอีกแล้ว

ผมหรีตามองฉลามที่อมยิ้มน้อย ๆ เริ่มรู้สึกว่าคนตัวสูงก็มี
ความกวนตีนอยู่ในตัวมากระดับหนึ่งเลยละ ล้างจานเสร็จคนหล่อ
ด้านข้างก็หันหลังเดินกลับไปทึ่โซนห้องนอน ฉลามคัยอะไรในตู้
เสื้อผ้าผมก็ไม่รู้ แอบเคืองนะเนี่ยอยู่ ๆ มาคันตู้ที่ใช้เก็บของส่วนตัว
เดินเข้าไปหยุดอยู่ที่ด้านหลัง ร่างสูงหันกลับมาพร้อมกับ
กางเกงขายาวในมือ

คือจะใส่หรือ...

ผมกั่มมองบ็อกเซอร์ที่ฉลามใส่อยู่ ไม่ชอบหรือเปล่านะ แต่
ถ้าจะใส่กางเกงผมก็ใส่ไม่ได้หรอก มันเล็กคนละไซซ์กันเลยละ ผม
กับฉลาม

“แวนน้ำ เปลี่ยนกางเกง”

หืม? ผมหรือ

ฉลามมาคันหากางเกงให้ผมเปลี่ยนหรือ ตัวที่ใส่อยู่มันก็...
ไม่ได้เป็นอะไรนี่ แค่สันปกติของผมเวลาใส่อยู่ห้องเองนะ

“เราชอบใส่แบบนี้”

“...” กั่มมอง

โอเค คือถ้าจะมองชาผมด้วยสายตาดำว่าขาใหญ่แบบนั้น
ก็เปลี่ยนให้ก็ได้!

สายตาทหารบาคายเป็นที่สุด

ผมฮึดฮัดเล็กน้อย รับเอากางเกงจากฉลามมา ถอดเอากางเกง
ขาสั้นออกก่อนจะยกขาสอดเข้าไปในกางเกงตัวยาว ทำเหมือนเป็น
เรื่องปกติตามความเคยชิน หันกันไปทางที่ฉลามยืนอยู่ด้วย ค่อยๆ
ขยับขาเชื่องช้า ส่ายกันตัวเองไปมา ถ้าไอ้พันตรีรู้ว่าผมอ่อยผู้ชาย
ขนาดนี้มันคงได้แหกอกผมแน่ๆ

“แม่ครับ...ผมมีเรื่องจะคุยด้วย”

แกกรีก ปึงง!

“...”

เดี๋ยว กันผมไม่สวยเหวอะ

ส่งกระจกดูมันก็ใหญ่เป็นรูปทรงดูดีอยู่นะ...ทำไมยังนกก
ฉลามมมมม!!!

[แต่ฉลามบอกแม้ว่าปีสองจะกลับมาอยู่ที่บ้าน]

“อยากอยู่กับ...เพื่อน”

[เอาแบบนั้นเหวอะ แม่ตามใจลูกก็ได้ นอกจากเสื้อผ้ากับ
ของที่ขอตอนแรกแล้วอยากได้อะไรเพิ่มอีกไหมคะลูก] เสียงนุ่มฟัง
ดูใจดีเอ่ยถาม ตามใจลูกเป็นสิ่งที่เธอทำมาตลอด แต่ไม่ใช่กับเรื่อง
เสียหายนะ ครั้งแรกคือเรื่องที่ฉลามขออนอนหอในช่วงรับน้องคณะ
วิศวะจะบังคับให้เด็กปีหนึ่งทุกคนเข้าอยู่หอในช่วงเทอมแรกเพื่อ
ความสะอาดต่อการทำกิจกรรมต่างๆ

เธอก็อนุญาต ไม่ว่าจะอะไรแม้ฉลามขออยู่ยาวจนกระทั่งขึ้นปีสอง
เพิ่งจะกลับมาอยู่บ้านได้แค่ไม่กี่วันก็โทรมาขอไปอยู่กับเพื่อนเสียแล้ว

ออกจะกะทันหัน ไม่เห็นเคยเปรยเลยว่าอยากย้ายไปอยู่
กับเพื่อนตัวเอง

“ไม่มี...” ตอบไปก็หยุดชะงัก

หวนนึกไปถึงข้าวไข่เจียวเมื่อเช้ากับร่างเล็กจอมยั่วก็พลันนิ่ง
เจียบ เรียบเรียงคำพูดที่ตัวเขาเองก็คิดว่ามันออกจะยาวกว่าปกติที่
เคยคุยกับใคร

“แม่ครับ...เอาไข่ไก่กับซอสมะเขือเทศ แล้วก็กางเกงวอร์มขา
ยาวไซส์เอ็ม ขอหลาย ๆ ตัว”

[หมดแล้วใช่ไหม เดี่ยวเย็นนี้แม่ให้คนเอาของเข้าไปให้ที่คอน-
โดฯเพื่อนลูก]

“ครับ”

[เพื่อนคนไหนเนี่ย รักเธอ]

“เปล่า”

[แล้วใครละ แม่เคยเห็นไหม น่ารักหรือเปล่า นิสัยดีไหมคะ
ลูก] ชักจะหวั่นขึ้นมานิด ๆ แต่ลูกเธอเป็นผู้ชายแถมยังโตแล้วด้วย คง
ต้องปล่อยให้เรียนรู้เรื่องพวกนี้ด้วยตัวเอง

“ไม่เคย น่ารัก นิสัย...ดีครับ”

ไม่นับเรื่องขี้นัยก็...น่ารักดี ส่วนนิสัยยังไม่แน่ใจแต่เท่าที่ดู
จากการทำไข่เจียวให้เขากินก็คงดีนั่นแหละ

อึ้ง ๆ คิดแล้วก็เพลื่อยิ้มออกมา

[แบบนั้นแม่ค่อยวางใจ เย็นนี้แม่จะให้คนขนของไปให้นะลูก
แล้วจะกลับมากินข้าวเที่ยงไหม]

“กินแล้ว เดี่ยวเข้ามาหา‘ลัย’”

[โอเค ขับรถดี ๆ นะคะ]

“ครับ”

ฉลามกตวาง เงยหน้าขึ้นไปมองตึกสูงที่เขายืนอยู่ด้านล่าง
ก่อนจะยกยืมขึ้นเมื่อคิดว่าใบหน้าเล็กจะยุ่งเหยิงแค่ไหนที่เขาออกมา
แบบนี้ ท่าทางยั่ว ๆ แบบนั้นดูไม่ดีก็จริง แต่เขาเองก็มองว่ามัน
น่ารักดีในแบบของแมวน้ำ

ที่สำคัญเลย...อีกฝ่ายทำไข่เจียวอร่อยมาก

เขาชอบ

ชอบจนขอแม่มาอยู่ด้วย...

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ในใจด้วยความหงุดหงิด ฉลามทำให้
ผมหมดความมั่นใจในเสน่ห์ของตัวเองไปเลย ทำหน้าบูดจนถูก
ผู้จัดการร้านตักเตือนไปสองรอบ ที่จริงมันก็ไม่ค่อยเกี่ยวกับฉลาม
เท่าไรหรอกแต่ลูกค้านี่แหม่โคตรน่ารำคาญเลย เดี่ยวจับแขน
ตะแคง ถ้าไม่ติดว่าทำงานที่ร้านนี้แล้วมันได้เงินดีนะ...กูโดดถีบหน้า
ยื่นไปลาออกไปนานแล้ว

อย่างที่บอกว่าผมนะถูกแม่ทิ้งไปแล้ว พ่อก็มีเมียใหม่เลยต้อง
ทำงานหาเงินเองนี่ไง แต่ถึงจะบอกว่าแม่ทิ้งก็ไม่ได้ทิ้งแบบตัดหาง
ปล่อยวัดนะ แม่ยังคงส่งเงินให้ผมทุก ๆ เดือน แต่เงินในส่วนนั้นผม
เก็บเอาไว้จ่ายค่าเทอมของมหา'ลัย

จ่ายแล้วยังมีเหลือพอให้ใช้อยู่ดี แต่เหตุผลที่ทำงานก็เพราะ
จะเอาเงินที่ได้ไปให้เปปเปอร์น้องชายที่น่ารักไง ผมจับได้เมื่อไม่นาน
มานี้ว่าคุณเมียใหม่พอนะลักเอาเงินไปจ่ายประจำวันของลูกตัวเอง
ไปใช้เล่นการพนันจนหมด เปปเปอร์ไม่กล้าบอกพ่อเพราะกลัวพ่อ
จะโกรธแม่ตัวเองแถมห้ามไม่ให้ผมบอกด้วยอีก แล้วอีกอย่างก็กลัว
แม่จะทำร้าย ผมก็เลยต้องมาทำหน้าที่พี่ชายที่แสนดีอยู่นี่ไง

จะให้น้องไปทำงาน เปปเปอร์ก็ยังอายุน้อยเกินไป สถานที่
ทำงานเขาไม่ค่อยอยากรับ ผมเองก็โดนปฏิเสธไปหลายที่จนมาเจอ
ที่นี่แหละ ร้านอาหารขนาดใหญ่ที่เปิดในช่วงดึก มีเพลง มีดนตรีเล่น
คล้ายพวกผับพวกบาร์ ผมมีหน้าที่เสิร์ฟอาหารกับคอยนำเมนูไปให้
ลูกค้า ส่วนหนึ่งที่ทำอาหารเป็นก็เรียนรู้มาจากที่นี่

“แมวน้ำ เอาเมนูไปให้โต๊ะที่สิบหกแทนพี่หน่อย” พี่ไปเดิน
เข้ามาหา ท่าทางเหมือนพี่เขากลัวผมเลยหันมองตรงไปยังโต๊ะที่

สิบหกพวกกลุ่มวัยรุ่นกำลังนั่งดื่มกันสบายใจ “พวกนั้นมันจิบพือะ
แมวน้ำ ช่วยพืหน้อยนะ เราเป็นผู้ชายมันคงไม่ยุ่งหรอก”

ผมถอนหายใจเอือกรับเมนูจากพืเปี่ยมมาถือไว้ จริงอย่างที่
พืเขาพูด ผมเป็นผู้ชายพวกนั้นคงไม่ยุ่งหรอก อีกอย่าง...ถ้าเทียบกัน
พนักงานขายเองก็แต่งกายดูมิดชิดกว่าอยู่แล้วด้วย พวกมันคงไม่
สนใจ

“เมนูครับ” ผมว่าเมื่อเดินไปถึง ริมฝีปากคลี่ยิ้มบาง ๆ ให้ลูกค้า
เพื่อไม่ให้ดูเสียมารยาท ถือปากกาเตรียมจะรับเมนูอาหาร

“มีอะไรแนะนำบ้างครับ” ท่าทางถามกลับมาดูสุภาพต่างจาก
ที่พืเปี่ยมบอก

ผมยิ้มรับ พูดบอกเมนูแนะนำของร้านไปด้วยท่าทางผ่อน
คลายมากขึ้น มีบางจังหวะที่คนในโต๊ะชวนคุยถามชื่อบ้าง ซึ่งผมก็
ตอบไปตามมารยาท...มารยาทที่ต้องตอบคนหน้าตาดี กินเด็กเขา
ว่าเป็นอมตะ แล้วน้อง ๆ แต่ละคนก็หุ้มน้ำซัดทั้งนั้นเลย

สนใจมาทำให้พืเป็นอมตะไหมครับบบ รุ้ยยย

“มีอย่างกวนพืเขา ให้พืเขาทำงาน”

ดูดิ น้องออกจะน่ารัก ผมว่าพืเปี่ยมเขาคิดไปเองหรือเปล่านะ
“จ้ะพืทำงานก่อนนะ กินข้าวให้อร่อย”

“ครับบบบบบ”

ทะเล้นจริง ๆ เด็กพวกนี้ ค่อยกระชุ่มกระชวยหัวใจขึ้นมา
หน่อยหลังจากห่อเหี่ยวมาตั้งแต่ที่ฉลามทิ้งไป รักเรามาแล้วก็
แบบนี้แหละ เพียงข้ามคืนคนเราก็เปลี่ยนไป

ฮรกกก เสียใจเหลือเกินน

ผมเดินถือเมนูอาหารกลับมา นึกไปถึงคนที่ขอให้ทำข้าวไข่เจียว
ไปพลาทก่อนจะสะดุ้งเอือกเมื่อมีมือของใครสักคนฟาดเข้ามาที่กัน
ผมเต็ม ๆ ฟาดไม่พอแม่งบิบอีกต่างหาก ผมเริ่มนับหนึ่งในใจสะกด
กลิ่นอารมณ์โกรธในจังหวะเดียวกันกับที่ใครสักคนดึงผมออกมา

“เฮ้ย มึงทำเหี้ยอะไรวะลุง! ออยากโดนตีนมากอ่อ?”

กลุ่มของน้องๆ เด็กวัยรุ่นยืนล้อมผม จ้องหน้าผู้ชายวัยกลางคนท่าทางดูภูมิฐานและหื่นกามในเวลาเดียวกัน ดูสายตาแหม่มมองผมดิ จับแตกได้คงทำไปแล้ว

“อะไรกัน ฉันทำอะไร”

“มึง!”

“อย่า พวกเรากลับไปนั่งกินข้าวเถอะ เดี่ยวพี่จัดการเอง” ผมว่า มือก็ปลดเอาเอี๊ยมที่มีโลโก้ของร้านออก ส่งยิ้มหวานให้ไอ้ลุงคนนั้นที่ทำสีหน้าพอใจที่ผมไม่ไว้วางใจเขาเรื่อง ครับ ภูไม่ไว้วางใจเขาเรื่องมึงแน่ๆ ไอ้ลุง

พลัก!!!

“อยากมากก็ไปจับกันลูกมึงนูน ไอ้สัส!!!” หมัดเดียวแน่นๆ ลงบนใบหน้าของไอ้ลุงนั่น ผมทำท่าจะกระโดดถีบซ้ำด้วยถ้าไม่ถูกพนักงานคนอื่นมาจับเอาไว้ก่อน เสียใจไว้วางใจล้นของไอ้ลุงนั่นตะโกนเรียกผู้จัดการร้านให้ออกมา ก่อนที่ผมจะถูกเรียกเข้าไปคุยด้านใน
ทำไมวันนี้มันชวยจังเลยวะ

ผมเดินโซเซออกจากลิฟต์ อ้าปากหายใจด้วยความง่วงงุน กว่าจะถูกอบรมเสร็จก็เป็นครึ่งชั่วโมงหลังจากร้านปิด เพราะเป็นครั้งแรกเลยไม่ถูกตำหนิมากแต่ก็โดนเทศน์เรื่องอารมณ์ร้อนไปพอสมควร ลุงนั้นจะให้ไล่ผมออกแต่ทำไม่ได้เพราะว่าผมไม่ผิด หลักฐานเองกับออกชัดว่าผมถูกกระทำก่อน แหงละไอ้ลุงนั่นจ้องกันผมตั้งแต่เดินผ่านครั้งแรก เห็นสายตาแล้วก็พาให้ชนลุกไปอีก

เอ๊ะ อะไรที่หน้าห้อง

หรีตามองบรรดากระเป๋าสสิ่งของต่างๆ ที่ถูกกองไว้หน้าห้องของใครอะ...

เดี๋ยว ใครมานอนเป็นซากอยู่หน้าห้องผม

...

กิก!

“ฉลาม”

เสียงหายเลยกู ฉลามนั่งฟังอยู่ข้างประตูห้องผม เหมือนจะหลับด้วยสัปหงกใหญ่เลย ใครบ้างอาจปล่อยให้คนหล่อของผมลำบากแบบนี้!

อ้อ ผมเองแหละ

แหละๆ

ฉลามคงลืมของมั้ง ก็เลยมารอผม ว่าแต่...ของที่กองๆ อยู่นี่คือของใคร เสียมารยาทนะเนี่ย เอามากองไว้หน้าห้องคนอื่นแบบนี้เดี๋ยวจะด่าให้ย้ายออกไปไม่ทันเลย แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้ปลุกที่รักก่อนนั่งหลับแบบนี้เมื่อยแย่เลย

ผมนั่งยองๆ ลงตรงหน้าเจ้าของผมสี่วันบุหรี

ยื่นมือไปปัดๆ เอาเส้นผมยุ่งเหยิงออกจากใบหน้าดูดีแล้วเบาพลังยิ้มออกเมื่อเห็นน้ำลายไหลหยดออกจากมุมปากของอีกฝ่ายน่ารักกก

ไม่อยากปลุกเลยอะ อยากลักหลับคนหล่อจัง แต่ก็ต้องปลุกอยู่ดี

“ฉลาม...ตื่นเร็ว”

“...” ปลุกง่ายจัง นี่ถ้าตื่นยากกว่านี้ก็จะจูบปลุกแบบในการ์ตูนเจ้าหญิงแล้วนะ ผมเอียงคอเล็กน้อยส่งยิ้มหวานยั่วยวนให้คนที่เพิ่งตื่น “โง่ มานั่งอะไรหน้าห้องเรา คิดถึงหรือ”

“เปล่า”

เพี้ยงง!

ต้องเก็บเศษหน้าอีกไหมกู...

แต่เอาเถอะ ผมก็คิดเอาไว้อยู่แล้วว่าฉลามจะตอบแบบนี้

“โอเค แล้วมาทำไม ดึกแล้วนะ ลืมของเข้ามาเอาพุงนี้ก็ได้” ผมว่า ลูกขึ้นยีนพร้อมกับร่างสูงที่หยดกายยีนขึ้น ตอนนั่งเมื่อกี้ก็

ไม่รู้สึกว่าตัวเองเตี้ยหรือ แต่พอยืนปู้ปู้เรื่องเลย หัวผมอยู่แค่อก
ฉลามเองอะ จะสูงไปไหนก็ไม่รู้คนเรา

แต่คือตรงสเปคอะ จี้อออ ชอบคนตัวสูงกว่า

สูงกว่าและหน้าตาดีก็จะชอบมาก ๆ

“ไม่ได้สิม”

“หืม? แล้วมาทำไม” เริ่มงงนิด ๆ แต่ไม่เข้าใจมาก ๆ เลย

ผมอ้าปากหาว รู้สึกถึงน้ำตาที่คลออยู่บนหางตา

“มาอยู่ด้วย”

“...อะ!?” อยู่ด้วย อยู่กับใคร...

“ย้ายมาอยู่ด้วย”

“กับเรา?” สติผมวน้ำล่องลอยไปแล้วจ้า

“อืม”

“เดี๋ยว...ทำไม มาอยู่กับเราหรือ” ลึนพันกันไปหมด ผมแอบ
เห็นฉลามยิ้มด้วยตอนที่ผมทำหน้าเหวอใส่ ก็คนมันตกใจอะ! อยู่ ๆ
จะมาขออยู่ด้วยเนี่ยนะ จะบอกว่าหลงเสน่ห์ผมก็เห็นเมนส์ตลอด
ไม่มีทางเป็นไปได้แน่ ๆ อะ ถ้าจะมีก็แค่...

ไข่เจียวเมื่อเช้า

“เพราะไข่เจียวหรือ”

“ชอบ ขออยู่ด้วย” ฉลามตีหน้ามึนบอก

ผมคือยังเหวออยู่ งงอยู่ เดี๋ยวนะ...ฉลามจะมาอยู่กับผมหรือ
อยู่เพราะไข่เจียวเนี่ยนะ!

ฉลามम्म!

อ่อยจนจะแก้ผ้าไม่สนใจ แต่มาขออยู่ด้วยเพราะไข่เจียว

กูควรตีใจหรือร้องไห้จะโลกกก

“แต่...”

“ไม่ได้หรือ”

“ได้” ปากไปไวมากจ๊ะ

ฮือออ แพ้ครับ แพ้คนหล่อ ผมมันเป็นคนใจง่าย ปกติพันตรี
มันจะมานอนเป็นเพื่อนเพราะผมขี้เหงา แต่คิดว่าหลังจากนี้ไปคง
ไม่ต้องแล้วละ ผมยิ้มหวานอีกครั้ง หันมองของที่ตั้งอยู่ คิดว่าคงเป็น
ของฉลามนั่นแหละ “เราไขกุญแจก่อน ฉลามขนของเข้ามาแล้วกัน
นะ”

“ครับ”

อย่ามาคงมาครับ เดี่ยวลากขึ้นไปปล้ำบนเตียงหรอก ฮือออ
ผมยิ้มกริ่มมองกล้ามเนื้อของคนทีขนเอาของเข้าห้องมาทีละ
อย่าง ก็ฉลามไม่ให้ช่วย บอกว่าจะทำเองผมก็เลยได้แต่ยืนมองอยู่
แบบนี้ วิวดีดี เห็นแบบว่าชัดไปทุกสัดส่วน

อู้ววว เส้นเลือดนั้น เห็นแล้วช็อคปากเลยอ่า

อยากได้คนนี้จะโลกกก แมวน้ำอยากได้

กว่าฉลามจะขนของเข้ามาเสร็จผมก็อาบน้ำแต่งตัวออกมา
พอดี เสื้อยืดขาวสั้นรัดตัวเหมือนเดิม ก็มันใส่จนสบาย อีกอย่าง...
ผู้ชายอยู่ห้องจะใส่ขายาวไปทำไม

อาบน้ำแล้วก็ต้องมาหุงข้าวเจียวไข่ให้ผู้อาศัยคนใหม่อีก ทำ
หน้าขี้ๆ ขอให้ผมทำให้แล้วใครมันจะปฏิเสธลง แค่อ่านหน้าหล่อๆ
มาล่อก็ยอมหมดแล้วเนี่ย เสือกมาทำน่ารักใส่อีก มีบ้านให้บ้าน
มีรถให้รถเลยนะแบบนี้ แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากร่างกาย
ฉลามจะเอาใหม่อ่า

พอ นอกเรื่องอีกแล้ว เอาข้าวไข่เจียวไปให้ฉลามก่อน

ผมวางจานข้าวลงบนโต๊ะฉลามก็ลากเอาไปไว้ตรงหน้าทันที
ทำตาเป็นประกายเล็กน้อยก่อนจะตักใส่ปากคำโต เคี้ยวตุ้ยๆ ไม่
ต่างจากเมื่อตอนเช้า เป็นคนที่กินข้าวได้น่าเอ็นดูมากอะ

ขณะที่ผมกินก็เหมือนแรงลง...

ผมอยากอยู่อย่างฉลามตอนะ แต่ง่วงอะ ลากร่างตัวเองคลาน
ขึ้นไปนอนซุกผ้าห่มอยู่บนเตียงแต่ไม่นอน รอจนกระทั่งฉลามกิน

ข้าวเสร็จ อาบน้ำแปรงฟันปิดไฟในห้องแล้วมานอนอยู่ข้าง ๆ นี้แหละ

หอมมม

“ใช้ครีมอาบน้ำเราเหอ หอมอ่าา” ส่งเสียงจิ้งจิ้งให้ดูน่ารักมากขึ้น ที่จริงมันก็ได้หอมอะไรมากรอก แต่เพราะฉลามเป็นคนใช้มันก็เลยหอม...มากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะบริเวณต้นคอ

นี่ก็นอนหนึ่งเป็นท่อนไม้เขียว ผมดมจนจะฝังจมูกลงคอแล้ว ฉลามยังไม่สนใจเลยยย

“ไข่เจียวอร่อย” เหมินผมอีกแล้วว

ฮัลโหลล สนใจที่กุญแจน้อยก็ได้

แต่ไม่สนใจก็โอเค แมวน้ำขอซุกหน่อยนะที่รักกก พอดีเป็นคนติดหมอนข้าง เพิ่งจะติดเมื่อกี้เนือง

“ฉลามชอบเรากี่ดีใจ” ผมขยับเข้าไปชิดกับฉลาม กระซิบบอกไปที่ข้างหู ฟันลมใส่เบา ๆ ด้วยเป็นการอ่อย

มือผมเนียนวางลงบนหน้าท้องอีกฝ่าย ฟันแบบโคตรฟิน มาเป็นก้อน ๆ เลยซิกซ์แพ็ก หัวใจเต้นรัวมากตอนที่ลากมือลงเรื่อย ๆ ก็ฉลามไม่ห้ามผมอะ แปลว่าจับได้ ผมยิ้มหวานแลบลิ้นเลียริมฝีปากตัวเองยั่ว ๆ ตอนที่ฉลามขยับตัว

“อย่าบีบ”

“จับได้ใช่ไหม”

“อืม ค่าไข่เจียว”

ค่าไข่เจียวมันช่าง...ใหญ่เต็มไม้เต็มมือดีจัง -.-

ครั้งที่สองกับการเข้าร้านเหล้า แต่ครั้งนี้เพื่อนทุกคนมา กันครบไม่ได้ทั้งผมเอาไว้นคนเดียวแบบครั้งก่อน และได้มีแค่พวก เพื่อนๆ แต่ยังรวมไปถึงพี่พันเอกกับเพื่อนของพี่เขาด้วย ผมขบเม้ม ริมฝีปากตัวเองเล่น ส่งสายตาให้เพื่อนของพี่ชายเพื่อนที่สบอยู่ ก่อน จะคลี่ยิ้มบางๆ ส่งไป

รู้สึกลึ้มฉลามไปชั่วขณะ ก็ดูเพื่อนพี่พันเอกดี...แต่ละคนคือ แบบหุ่นนักกีฬาทั้งนั้น กล้ามเป็นกล้ามเนื้อมองเห็นเส้นเลือดดูเข้ๆ ถึง จะไม่ใช่สเปคผมแต่ก็เข้าข่ายอาหารสายตาด้านดี และเหมาะแก่การ ไปรยเสนห์อันเหลือล้นของผมที่สุด!

ปึก!

พี่พันเอกเตะขาโต๊ะผม ทำตาเขียว เสียงดูว่าขึ้นคล้ายจะเอือมๆ “ถูกขอได้ไหมเพื่อนกูเนี่ย สายตามึงนี่แดงได้แดงไปแล้วนะ”

โถ่ ชัดความสุขน้องตลอด

เพื่อนพี่พันเอกคนที่ผมมองหัวเราะร่วน ส่งยิ้มหวานให้พลง เอื้อมมือมาวางบนหัวผมแล้วขยี้เบาๆ “ไม่เป็นไร น้องน่ารักดี กู

ชอบ ๆ”

แอริยา บอกชอบแบบนี้มาเป็นก๊อปปี้ใหม่ครับ

พอดีว่ามีแฟนแล้ว...ชื่อฉลาม

บ้าจริง! พูดยิ่งที่รักแล้วก็เงิน ปานนี้จะตื่นหรือยัง นอนนอน หรือซ้อมตายก็ไม่รู้ ตื่นขึ้นมาแค่งีบแล้วก็นอนต่อ มีการแข่งขันนอนมาราธอนในประเทศไทยเมื่อไหร่ว่าจะพาลฉลามไปเข้าแข่งขันด้วย คิดว่าคงชนะแน่ ๆ แผ่นดินไหว ไฟไหม้เหลือแต่เสาบ้านก็ยังไม่รู้สึกตัวอะ เชื่อผมสิ

“แต่กูไม่ให้ชอบ น้องกู”

“เพื่อนไง ให้ไม่ได้เหอะวะ”

ได้ครับบบ ไม่ต้องถามพี่พันเอกแต่มาถามผมนี่ ถามผมम्म

“ไม่ได้!”

“ไม่ได้!”

เออ สมกับเป็นพี่น้องกัน ตะโกนขึ้นมาพร้อมกันเชียว

เพื่อนพี่พันเอกพากันหัวเราะยกใหญ่ รวมถึงแฟนสาวของพี่เขาด้วย ผมเลิกสนใจคนในโต๊ะ เริ่มเลื้อยสายตามองสำรวจเหล่าผู้คนในค่ำคืนนี้เชื่องช้า สบสายตากับใครก็ส่งแจกรอยยิ้มไปให้หมด อย่างคนอารมณ์ดี ยิ่งคนไหนหล่อก็ยังอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

แต่ไม่มีใครทำให้ผมรู้สึกอยากลุกไปหาได้เหมือนกับฉลามเลยสักคน

นี่สินะที่เรียกว่า ถึงจะเจ้าชู้ แต่เรารู้ว่าใครสำคัญ

แอริยา ยย ที่รักไม่ต้องห่วงนะ ร้อยคนทักเค้าก็จะขอดูเอ็นที่รักคนเดียว

เงินนน ขอปิดตัวแป๊บ

“เพื่อนพวกมึงแตกอะไรผิดปกติมาปะ เดี่ยวยิ้มเดียวทำหน้าที่เงิน แล้วยังมานั่งบิดไปบิดมาอีก ปวดนักรก็ไปเข้าห้องน้ำ!” พี่พันเอกแม่งไม่อ่อนโยนอีกแล้ว ความหล่อไม่ได้ทำให้พี่ใจดีกับคนน่ารักแบบ

ผมเลยไข้ไหม คิดแล้วก็เศร้า ขอบไปเข้าห้องน้ำอย่างที่โดนพี่เขาไล่
ดีกว่า

“จ้้นไปเข้าห้องน้ำนะ” ผมว่า ลูกขี้ยืนพร้อมกับถือโทรศัพท์
ติดมือมาด้วย

“ไปถูกไหม ให้ไปเป็นเพื่อนไหมครับ”

“เพื่อนมีเยอะแล้ว...ถ้าพี่อยากไปสนใจไปเป็นกิ๊กไหมครับ”
ให้ไปหนึ่งดอก ตบท้ายด้วยการยิ้มหวานอีกหนึ่งที เพื่อนพี่หันเอก
ชะงักพร้อมกับเสียงให้แซวประกอบมา แต่เห็นนะว่ายิ้มอะ...แสดง
ว่าเล่นด้วยเพราะฉะนั้นแค่นี้ก็พอแล้วละ

ผมมันพวกชอบบริหารเสน่ห์ ที่เรดๆ แบบถึงเนื้อถึงตัวก็คง
มีแค่ฉลาม

ก็นั่นไม่ใช่กิ๊ก...อันนั้นว่าที่สามีในอนาคต

“รีบมานะมึงอีจู้ อย่ามัวเรด!” พูดว่าผมคือตัวเองยังนั่งส่อง
เป่าผู้ชายอยู่เลยเหอะ

ผมกลอกตาใส่เพื่อนตัวเอง ก่อนจะผละตัวออกมา

แต่ละก้าวที่เดินนี่คือทอดน่องมาก นวยนาดยิ่งกว่าเดินแบบ
มัวแต่ยิ้มให้คนนั้นทีคนนี้ที คิดแล้วก็อดจินตนาการไม่ได้ที่หน้าตา
ดีขนาดนี้ วร่ายยย ไม่มีใครบอกหรอกแต่มาถึงห้องน้ำเงาในกระจก
มันก็สะท้อนให้เห็นเงา ดูดิ...ผิวก็ขาว ตาก็โต ริมฝีปากหรือก็บาง
จื่อปากเล่นก็ยังดูเซ็กซี่ ผู้ชายคนเมื่อกี้ตอนเดินออกไปยังยิ้มให้ผม
อยู่เลย

ผมเปิดน้ำล้างไม้ล้างมือหลังจากทำธุระเสร็จ

ล้างมือหยิบเอาลิปมันในกระเป๋าชิ้นมาแตะๆ บนริมฝีปากให้
ชุ่มชื้น สงสัยจะมาห้องน้ำนานไปหน่อย ไลน์พันธุไรน์ตามแล้วเนี่ย
ผิวเบอร์หนึ่ง หางเป็นไม่ได้ ทำตัวอย่างกับเด็กติดแม่ หรือว่ามันก็
ไม่รู้ที่เป็นพ่อเป็นแม่ผมเนี่ย นับวันยิ่งดูเก่งว่าเก่ง นี่ยังไม่รู้เรื่องที่
ฉลามย้ายมาอยู่กับผมนะ

รับรองเลยละว่าหุชาแน่ ๆ

ขอละ อย่าเพิ่งรู้ตอนนี้เลย ผมชี้เกียจคิดหาข้ออ้างอะ ช่วงนี้ พันตรีมันก็ไม่ได้เข้ามาหาผมอยู่แล้วด้วย อีกหนึ่งสัปดาห์หมา'ลัยก็ ใกล้จะเปิดแล้ว วุ่นวายกันกับเรื่องนี้มากกว่า ผมเองก็ต้องเตรียมขน ของไปอยู่หอในหนึ่งเทอมตามข้อบังคับของคณะ ยังไม่ได้ถามฉลาม เลยว่าอายุเท่าไรแล้วเรียนที่ไหน ช่วงผมไม่อยู่ฉลามคงต้องอยู่คนเดียวไปพลาง แบบนั้นคิดถึงแย่เลย

ฉลามเหรอ...ป่าว ภูนี่แหละ

หลงใบหน้าหล่อ ๆ ความน่ารักจนจะโง่หัวไม่ขึ้น นี่ขนาดมา ร้านเหล้าได้แค่นี้ก็ขี้โม่งยังคิดถึง

คิดถึงค่าไข่เจียว จะกลับไปทำไข่เจียวให้ฉลามกิน เมื่อคืนนอน จับเกือบทั้งคืน กะว่าตอนเช้าที่มันเคารพธงชาติเนี่ยจะต้องอยู่ในมือ ผมแน่ ๆ ที่ไหนได้ ฉลามพลิกหนีผมไปอีกฝั่งตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

เสียดายที่สุดดด

ผมจัดการล้างหน้าล้างตาเตรียมจะกลับออกจากห้องน้ำ ขาก้าวพ้นไปแล้วหนึ่งก้าวแต่ก็ต้องชะงักกับร่างสูงของใครบางคน ที่ก้าวสวนเข้ามาทำให้ผมต้องถอยหลังกลับเข้าห้องน้ำตามเดิม ทำไมคั่น ๆ แถมเหมือนว่าอีกฝ่ายกำลังเดินต้อนผมอยู่ กึก!

อ่า ชนผนังห้องน้ำแล้ว

“คือ...ช่วยเหลืทางหน่อยได้ไหมครับ” ผมอ๋ม พยายามไม่สนใจท่าทีคุกคามและสายตาทะเยอโลมของอีกฝ่าย ผมเป็นผู้ชาย ประเภทที่โดนสิ่งพวกนี้จนไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นกับมันเท่าไรเพราะ ส่วนใหญ่ก็ได้แค่มองไม่เห็นทำอะไร แต่ครั้งนี้ผมว่าผมคงคิดน้อยไปแล้วละ

“อะไรกัน จำผมไม่ได้เหรอครับ...แมวน้ำ”

โครวะ

ผมหรีตามองพลางนึก

ใบหน้าแบบนี้ก็คุ้นอยู่นะ กล้ามเยอะ ตัวสูง...

อ่า เหมปี่นี่เอง ที่วันนั้นถูกพี่พันเอกไลให้ออกไปจากผม “อ้อ สวัสดิ์ครับเหมปี่” ผมทักไปราวกับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรระหว่างเรา

เหมปี่ยกมือขึ้นกอดอก หันไปส่งสายตาบางอย่างให้เพื่อนตัวเอง

“วันก่อนมีคนขัด แต่วันนี้ไม่มี...ผมว่าเรามาต่อกันดีกว่า” ต่อกับแม่มิ่งลิ ไ้อ์บ้านี้! ได้ข่าววันนั้นยังว่าผมอยู่เลยว่ามีผิวไม่บอ...คือ กูจะบอกได้ยังไง ก็ในเมื่อพี่พันเอกไม่ใช่ผิวกู “ไม่ดีกว่าครับ บังเอิญว่าผิวผมที่เหมปี่เจอในวันนั้นเขามาด้วยนะ”

ผมยิ้มอีกครั้ง เบี่ยงตัวเดินหลบออกมาก่อนจะถูกคว่ำแขน กระซากกลับไป

“ขนาดนี้แล้ว ยังคิดว่าปฏิเสธได้อีกเหรอ” จับแขนผมแน่น ใบหน้าคมคายโน้มเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นน้ำหอมฉุนจุก ผมเบิกปาก หันหนี ขนลุกชู่กับปลายจุกที่แตะสัมผัสลงบนต้นคอแผ่วแต่แค่แป๊บเดียว เพราะขาผมมันตัวดิถีบไล่ไปแบบอัตโนมัติเลย

เหมปี่เซเล็กน้อย เผลอปล่อยมือออกจากแขนผม

ความโกรธแค้นรื้อขึ้นมาเรื่อยๆ จากสายตาที่มองผมตอนนี้ คิดว่าผมน่าจะเอาตัวรอดได้ หากว่าตรงนี้มีแค่เหมปี่ ไม่ได้มีเพื่อนตัวเท่ายักษ์อีกสองคน

ทำยังไงดี...

ดูเหมือนคนอื่น ๆ ที่มาเข้าห้องน้ำจะถูกไล่กลับไป

กดส่งข้อความตอนนี้ก็คงไม่ทันแน่ ๆ

“ชอบความรุนแรงสินะ มึงนะ”

“เอ...จะว่าชอบก็ชอบ แต่ชอบทำกับผิวอะครับ ไม่ใช่กับเอ่อ...” ผมมองอีกฝ่ายพร้อมกับยิ้ม รอยยิ้มที่แฝงไปด้วยอะไรหลาย ๆ อย่างคงทำให้อีกฝ่ายหมดความอดทน พุงเข้ามารวดเร็ว

จนถึงตัวผมอีกครั้ง หมัดหนัก ๆ พุ่งเข้าใส่มาที่ท้องแต่ถูกผมรับเอาไว้ได้ทัน แต่เพราะเทมปีแรงเยอะมันเลยกระทบเข้าอยู่ดี

“เฮ้ย บอกว่าเข้าไปไม่ได้ไง จะเข้าก็ไปเข้าชั้นสอง”

“...ทำไม”

เสียงนี้มัน...

“จะเข้า”

ฉลาม!

ผมรีบชะเง้อคอขึ้น มองออกไปที่ประตูทางเข้า

ยิ่งกว้างเมื่อเห็นร่างสูงยืนทำหน้าหงุดหงิดอยู่เมื่อถูกเพื่อนของเทมปีไล่ไม่ให้เข้าห้องน้ำ

“ไถ่มันไปเร็ว ๆ ดี”

“เออ ๆ ได้ยินแล้วนะ ไม่ใช่เรื่องของเด็ก จะเข้าห้องน้ำก็ไปเข้าที่ชั้นสอง”

เดี๋ยวนว อย่าไปนะที่รัก ช่วยเค้าก่อน

เทมปีมองหน้าผม เบิกตาขึ้นเมื่ออยู่ ๆ ผมก็ตอยท้องตัวเองเข้าที่หนึ่ง แรงไม่มากหรอกแต่ก็เจ็บนิดหนึ่งอยู่ดี เพื่อความสมจริง “โอ้ย! ฉลาม ช่วยเราด้วย เจ็บ...อย่าเพิ่งไปนะ ช่วยเราก่อน” ตะโกนเสียงดังจนคนที่กำลังจะหันเดินไปชะงัก ผมแก้มงุบไปบนพื้นจากที่ตอนแรกคิดเอาไว้ว่าจะจัดเอาศิลปะการต่อสู้ขึ้นมาใช้ หลับตาลงนอนกดตัวกุมท้องแน่น ได้ยินเสียงต่อยกันแล้วในตอนนี เหลือบตามดูคือฉลามผัวมาก ณ จุดจุดนี้

คิดถูกแล้วครับที่เราต้องแสดงความอ่อนแอต่อหน้าผู้ชาย

คนตัวเล็ก ๆ แบบผมจะไปสู้หมีควายพวกนี้ได้ไง...มันไม่ด้ายยย

แป๊บเดียวเทมปีก็คืองลงไปกองรวม ๆ กับเพื่อนตัวเองบนพื้น ฉลามดูเจ็บพอสมควร ผมหายมันไว้ในใจว่ากลับถึงห้องเมื่อไหร่จะทำแผลให้อีกฝ่ายแน่ ๆ โถโทษที่ลากมาเจ็บตัวด้วยแบบนี้

“แมวน้ำ...ลูกไหนไหม”

ลูกไหน แต่ใจแมวน้ำไม่ไหว

โลกจำา ผู้ชายทำเสียงเป็นหว่ง แปลว่าเขามีใจให้เราใช่ไหม!

ฮรูก ปลื้มปริ่มมม ;-;

“หะ...ไม่ไหว ฉลาม เราจุก” ผมว่าเสียงอ่อย ความจริงคือ
ลูกขึ้นเดินได้สบายมาก ออกไปวิ่งรอบร้านเหล้าสิบบอกก็ยังไหว แต่
พอเห็นกลั้มแขนอีกฝ่ายแล้ว...อยากถูกอุ้มจังเลยคะ สนองเค้า
หน่อยสิตัวเอง เค้าอยากโดนอุ้ม

อยากถูกอุ้มมม

พี่!

“อ๊ะ ฉะ ฉลาม แบบนี้จะดีหรือ” ถ้ามเหมือนไม่มั่นใจ แต่ข้าง
ในเบิกบานไปแล้วจ้า ผมงอดรอบคอฉลามแน่น เป็นบุญแล้วละที่
ฉลามไม่ได้ซ้อมตายและออกมาร้านเหล้าวันเดียวกับผมแบบนี้
ขอบคุณนะเทมปีที่มาหาเรื่อง แล้วจะไม่ลืมบุญคุณที่มีให้กันเลย

“จุก...เดินไม่ไหว”

“พุงเราก็จุก”

“ขี้เกียจ แบบนั้นจะช้า” ว่าเสร็จฉลามก็อุ้มพาผมเดินออกมา
ทางหลังร้าน ตอนแรกก็กังวลว่าถ้าออกข้างหน้านั้นจะต้องเด่นแน่ๆ
แล้วแบบนั้นพวกพันธุ์ก็ต้องเห็น แต่พอฉลามพาออกทางนี้ผมก็
ถอนหายใจโล่งออกมา พิมพ์ข้อความส่งไปว่าผมขอกลับก่อนเพราะ
พ่อตามีให้กลับบ้านกะทันหัน

แล้วผมก็ได้ขึ้นมานั่งบนรถคันนี้อีกครั้ง รถของฉลาม

แอร์เย็นฉ่ำพานให้นั่งไปถึงครานี้ อยู่ๆ แก้มันก็เห่อร้อน
ขึ้นมาอะ ก็ลงเหลือบตามองไปที่เป้ากางเกงแน่นๆ ของอีกฝ่าย
พลางกลืนน้ำลาย

“แมวน้ำ...หิวข้าว” พุดขึ้นมาหนึ่งๆ คงเพราะขับรถอยู่เลยไม่ได้
หันมาทำหน้าจู้ๆ ใส่ผมอย่างเมื่อวันก่อน

ที่พูดขึ้นมา ก็คือหมายถึงว่ากลับไปเจียวไข่ให้กินหน่อยได้
หรือเปล่าใช่ไหม...

นี่คงไม่ได้มาร้านเหล้าเพราะจะมาพามากลับไปทำไข่เจียวให้
กินหรอคะ

“เดี๋ยวเราเจียวไข่ให้”

“ไหวเหวอ”

“อืม เพื่อฉลามไง” ยิ้มหวานไปทีหนึ่ง เห็นฉลามกระตือรือร้นแต่
ไม่ตอบอะไร สายตาดูยังคงมองตรงไปถนนด้านหน้า ระยะทางที่ไกล
จากคอนโดฯพอสมควรทำให้ผมพับกลับ ตื่นขึ้นมาที่ตอนที่ฉลาม
กำลังพยายามไขกุญแจห้องพร้อมกับโอบอุ้มผมเอาไว้ด้วยวงแขน

“ฉลาม วางเราได้แล้ว”

“...” วางผมลงเจียบ ๆ

ผมเดินกุ่มกุ่มตัวเองเข้าห้องเพื่อความแนบเนียน จัดการ
อาบนํ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นอย่างแรกเลย ก่อนจะออกมาทำไข่เจียว
ให้ฉลามกิน สุดฝีมือะบอกเลย ขอขอบคุณที่เข้าไปช่วยผมแล้วยังอุ้ม
มาขนาดนี้อีก เจียวไข่ไปก็ยิ้มไปพลางเหมือนกับคนบ้า

คราวนี้หัวใจบนไข่เจียวคือใหญ่กว่าเดิมเข้าไปอีก

ฉลามกินหมดเกลี้ยงไม่เหลือเช่นเคย นั่งดูหนังเจียบ ๆ เป็น
เพื่อนผมสักพักก่อนจะลุกไปอาบนํ้า

ผมเคลิ้มจะหลับอีกรอบ ตื่นมาเพราะร่างสูงที่เดินมาหยุดอยู่
ตรงหน้า ฉลามขมวดคิ้วย้อย ๆ ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปนอนบน
เตียง ตาผมตอนนี้เบิกโคตรกว้าง อ้าปากค้างกับหยาดน้ำที่หยดไหล
ลงมาตามแผ่นหลังแกร่ง ฉลามไม่ได้เสื้อกะโลก สติคะ...มึงยังอยู่กับ
กูไหมมม

ไม่ได้เสื้อไม่พอ...ทำไมกางเกงมันขาง สั้นและตัวเล็กแบบนั้น
ล่ะ

มันจะไม่อึดอัดเหวอ

ผมกลืนน้ำลายอีกแล้ว ปิดทีวีแล้วเดินตามอีกฝ่ายไปนั่งลงบนเตียง

ฉลามสะดุ้งเล็กน้อยกับฝ่ามือผมที่วางลงบนตำแหน่งเดียวกันกับเมื่อวาน คิดแล้วคิดอีกว่าทำไมภูหน้าด้านและเหินกามได้ขนาดนี้ แต่พอได้จับมันก็หลงเหลือแค่ความฟินใจ เลื่อนสายตาหายดัยม์ไปพบกับฉลามเมื่อรู้สึกว่าคุณทำให้อีกฝ่ายตื่นขึ้นมาเสียแล้ว

“ฉลาม...เราน้องอึดอัดอะ ถอดกางเกงนอนใหม่”

คิ้วเข้มขมวดน้อยๆ ฉลามยันตัวนั่งขัดสมาธิจ้องหน้าผม ขยับปากตอบกลับด้วยถ้อยคำที่ทำให้เอาใจผมเต็มระล่ำ

“อืม มันอึดอัด” เสียใจโคตรพรา

ใจผมก็สั่นใหญ่เลย ยิ่งประโยคถัดมาของฉลามนะ...จะตายแล้วจ้า

“ทำให้หายหน่อยสิ”

ผมกัดปากแน่น มองขนาดของสิ่งที่ถูกกำเอาไว้ในมือสลับกับใบหน้าม่วงของฉลาม แต่สายตานั่นคือร้อนแรงกดไปเลยที่ระดับสิบ ผมก็นึกว่าฉลามแค่พูดเล่นกับผม แต่ที่ไหนได้ไอ้ที่อึดอัดคือจริงจังเพราะผมดันไปปลุกฉลามน้อยขึ้นมา เลยต้องรับผิดชอบด้วยการมาปลอบให้มันสงบลงนี่เ

กลิ่นคารลอยเตะจมูกเมื่อผมอ้าปากครอบลงบนส่วนปลายขยับตัวเองให้อยู่ระหว่างขาสองข้างของคนตัวสูง ดูดเบาๆ พอเรียกเสียงคำรามผ่านลำคอของฉลาม

ขนาดของมันคับแน่นในปากจนผมต้องผละออกเพราะหายใจไม่ทัน ดูดี น้ำตาปรึ่มแล้วเนี่ย หอบแฮกแบบคนไร้ประสบการณ์ ซึ่งการใช้ปากผมก็ไร้ประสบการณ์จริงๆ นั่นแหละ กับฉลามเป็นคนแรกเลย

ปรือตาขึ้นมังก่อนจะก้มลงจูบเบาๆ ที่ส่วนปลาย ขยับเลื่อนลงไปตามความยาว ดูดแม้จนเกิดเสียงสะท้อนอยู่ในห้องกว้าง ขยับ

แต่ละครั้งก็จะอะไรมด ผมเคยบอกใช้ไหมว่าผมไม่เคยใช้ปากกับใคร ครั้งนั้นที่เขียกับฉลามนะครั้งแรก ส่วนนี้ก็ครั้งที่สอง คิดว่าผมจะทำให้ฉลามรู้สึกดีได้ไหมละ

เริ่มรู้สึกไม่มั่นใจแล้ว สงสัยต้องไปทำการบ้านมากกว่านี้อีก

ผมเลื่อนใบหน้าตัวเองกลับขึ้นมาตรงส่วนปลายอีกรอบ คราวนี้ฉลามจับมันจ่อเข้ามาชิดกับริมฝีปากผม แล้วผมแม่งก็ใจง่ายอ้าปากรับเข้ามาแบบเต็มปากเต็มคำ เอวสอ بدن ดันเข้ามาแต่ไม่สุด เพราะผมเหมือนจะสำลักฉลามเลยถอนเอวกลับออกไป

หยาดน้ำควาไหลยึดเชื่อมอยู่กับปากผม

ฉลามจ้องนึ่งก่อนจะเลื่อนปลายนิ้วมาปาดออกให้ จับแก่นกายตัวเองจ่อเข้ามาอีกรอบ คราวนี้ผมเริ่มตั้งสติได้ ยื่นมือเข้าไปจับบนท่อนเอ็นร้อนขยับปากห่อรูดูดน้ำเข้าไปให้ได้มากที่สุด อมแซ่ไว้แบบนั้นพลางขยับลิ้นเล่นกับสิ่งที่อยู่ในปากอย่างยากลำบาก แต่มันก็ทำให้ฉลามส่งเสียงคล้ายจะพอใจออกมาได้

เป็นครึ่งชั่วโมงที่ผมดูกลืนกายร้อนของฉลาม ทำไมมันเสร็จยากเสร็จเย็น ขนาดว่าปล่อยให้ฉลามขยับเองตามใจชอบก็ยังไม่เสร็จ ผมตอนนี้คือเมื่อยปากอีกแล้ว อ้ามากินไปกลืนกรรมจะค้างแล้วเนี่ย เกิดค้างขึ้นมาไปหาหมอไม่รู้จะบอกว่าไปทำอะไรมาเลย

ผมประคองแก่นกายแข็งขึ้นเอาไว้ในมือ ขยับรูตึงรัวๆ อีกหลายครั้ง ก่อนจะก้มลงดูตื้นที่ส่วนปลายจนฉลามคำรามใส่ มือหนากดหัวผมเอาไว้ กระชิบพร่าพร้อมกับแรงกระตุกและกลืนควาคลั่งในปากผม ของเหลวที่ทะลักเข้ามาทำผมแทบจะอ้วกแต่ก็ไม่ทันได้คายออก

เบิกตาก้างเพราะอยู่ๆ ฉลามก็รี้งคอผมขึ้นไปหา

รุนแรงไปแล้ววว ฉลามไม่อ่อนโยนกับเค้าเลย

เจ็บหมดทั้งตัวแล้วเนี่ยผมอะ

“อ้าปาก”

“...”

ผมอ้าปากออก ปล่อยให้ของเหลวที่อยู่ด้านในไหลย่อยออกจากมุมปาก ฉลามใช้นิ้วโป้งปาดออกก่อนจะก้มลงมาจับเบา ๆ บนกลีบปากผม ดูลงมาบนลิ้นจนผมสะดุ้ง เกาะแขนอีกฝ่ายแน่น หัวใจเต้นตึกตักก้องอยู่ในหัวตลอดเวลาที่ถูกจับแลกเปลี่ยนลมหายใจกัน ผมเปลือกลิ้นน้ำของฉลามไปจนหมด หายใจหอบแฮกจับตอบฉลามไปอย่างไม่ยอมแพ้

ยกมือขึ้นโอบรอบคอแกร่งก่อนจะรั้งตัวเองให้ลุกคร่อมไปบนตักของอีกฝ่าย ผมเลื่อนมือไปแตะลงบนใบหน้าฉลาม ผึ่งหนึ่งกดจูบแนบลงไปก่อนจะผละออกมาอ้ามียั่ว

“เจ็บ...” ฉลามพึมพำ นิ้วหน้าเล็กน้อยทำผมเหวอแดก ใจคอจะเมินทุกครั้งที่ถูกยั่วไม่ได้นะฉลาม แต่วันนี้ให้อภัย เพราะผมอารมณ์ดีมาก อี ๆ แมวน้ำเบิกบานแล้วได้กินไอติมร้อนสอตได้กะที...ควาไปนิดและมีความรุนแรงไปหน่อยแต่ก็ถือว่าแฮปปี้ว่าแต่...ฉลามนิ้วหน้าเหมือนจะเจ็บเลยอะ ได้แผลจากตอนที่เข้ามาช่วยผมแน่เลย

ผมก้มมองहारอยแผลบนใบหน้าของฉลาม ก่อนจะสังเกตเห็นรอยขีดที่แก้มฝั่งเดียวกันกับที่มือผมจับอยู่ก็รีบชักมือกลับทันที ฉลามกลับไปนั่งขัดสมาธิเหมือนเดิม ดึงกางเกงขึ้นหลังจากเช็ดทำความสะอาดเสร็จ คว้าเอาตุ๊กตาฉลามเน่า ๆ ที่อยู่บนหัวนอนมากอดไว้พาลางจ้องหน้าผม

“โดนต่อยตอนไปช่วย” อันนี้ฟองหรือจะบอกว่าเจ็บตัวเพราะผมกันแน่ คือต้องรับผิดชอบสินะ

ที่รักไม่ต้องห่วงเลย เค้าพร้อมรับผิดชอบเสมอ

ที่จริงตั้งใจไว้อยู่แล้วว่าจะทำแผลให้ แต่มันดันถูกคันด้วยกิจกรรมก่อนหน้านี้เลยสิม รีบลุกไปหยิบเอากล่องยามานั่งลงตรงหน้าฉลามเหมือนเดิม บีบเอายาเนื้อสีขาวนวลจากหลอดลูบทาไป

บนรอยฟกช้ำ ผากไว้ก่อนนะเทมปี บังอาจมากที่มากทำให้ใบหน้า
ของฉลามมีรอยแผล

ผมเฝ้าทะนุถนอมของผมมาตั้งนาน!
ตั้งสองวัน...

นานแล้วสำหรับผม ถ้าเจอเทมปีคราวหน้าอีกนี้จะกระโดดถีบ
หน้ามันสักทีขอหาทำให้ฉลามต้องเจ็บตัว แล้วหลังจากนั้นก็
ขอบคุณที่ทำให้ผมได้เล่นกับเจ้าฉลามน้อยในวันนี้

ฉลามน้อยที่ไม่น้อย โอ้ย ฮือออ หยุดความกามในตัวกูที่
“เจ็บไหม” ผมหยุดคิดอะไรไร้สาระ เงยหน้าขึ้นพูดถามฉลาม
ที่นั่นไม่ส่งเสียง เลยไม่รู้เลยว่าเจ็บหรือไม่เจ็บ

“...” พยักหน้าหงิก ๆ

ทำตาละห้อยใส่ผมด้วย บอกที่ว่าเป็นคนเดียวกันกับเมื่อปีที่
สั่งให้ผมอำปาก

“ถ้ามือเราหนักไปก็บอกนะ”

“...”

ฉลามกลับมาทำหน้าว่างนอนเหมือนเดิม พอผมพยายามให้
เสร็จ ยังไม่ทันลุกจากเตียงร่างสูงก็ทิ้งตัวลงที่นอนพร้อมกับฉลาม
หน้าตามอมแมมคูใจ ปิดเปลือกตาลงพร้อมกับไฟในห้องที่ถูกผมปิด
เดินกลับไปล้มตัวนอนข้าง ๆ ฉลามที่กอดตุ๊กตาอยู่

ขยับเข้าที่ปื้บที่นอนขาก้พาดลงมาบนตัวผมปื้บ

มีคนเดียวแหละครับ ขนาดว่ากอดตุ๊กตาแล้วนะยังต้องเอาขา
ปายมาพาดผมอีก แต่ก็เป็นฉลามไง ผมเลยยกมือกอดไปบนขา
ฉลามแทนเพราะไม่สามารถมุดแทรกผ่านตุ๊กตาหน้าใจไปหาเจ้าของ
มันได้

บังอาจนัก ให้ฉลามเปลอกก่อนเถอะ จะจับไปโยนทิ้งให้ดู

คิดไปนั่นแหละ ทำจริงฉลามคงแตกหัวผมแน่ ดูรักไอ้ตุ๊กตา
ฉลามขนาดนั้น น่ารักกก ผู้ชายตัวโต ๆ กับตุ๊กตาตัวน้อย ๆ ดูยับเยิน

เหมือนผ่านสงครามโลกมาแล้วทั้งสองครั้ง

พูดให้เวอร์ไปเพื่ออรรถรส

รู้สึกเหมือนผมจะคุ้นชินกับฉลามแล้วละ ทั้ง ๆ ที่ก็เพิ่งจะรู้จักกัน

ตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้ว่าไอ้สิ่งที่เราทำกันไปนะมันในฐานะอะไร อาจจะแค่คนเหงาสองคนหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ รู้แค่ตอนนี้ผมมีความสุขที่พาตัวเองเข้ามาอยู่ใกล้ฉลามแบบนี้ คิดถูกแล้วจริง ๆ ที่วันนั้นเลือกจะก้าวเข้าไปหา รู้สึกว่าชีวิตที่เงียบเหงาของผมมันมีสีสันอะไรเพิ่มขึ้นมา

สีสนที่มีชื่อเรียกว่า...ฉลาม :)

10 : 48 น.

“ไข่เจียวหมูสับ”

“ไม่ หมูติดคอ”

“ไม่ติด มันสับแล้ว” ผมกอดอกเถียงกับร่างสูงโปร่งเจ้าของผม สัปดาห์หนึ่งในยามสายของวันใหม่ ก็ฉลามอะ บอกว่าจะทำอาหารอย่างอื่นให้กินบ้างก็ไม่ยอม ก็รู้แหละว่าตอนนี้หล่อดูดีมีกล้ามเนื้ออยู่แล้ว แต่จะให้กินแค่ไข่เจียวอย่างเดียวมันจะไปมีสารอาหารพอได้ยังไง

มันต้องกินแมวน้ำ!

มีโปรตีนและไขมันเพียงพอสำหรับฉลามที่สุด

...

โอ๊ะ ไม่เจียวเหวอ เหะ ๆ ขอโทษที ข้า ๆ นำ ไม่เครียดกันเนอะ

ถึงตอนนี้ฉลามจะขมวดคิ้วมุ่น ตีหน้าเคร่งเครียดยกใหญ่ เพราะผมจะทำไข่เจียวหมูสับให้กินก็ตาม รู้แบบนี้ไม่น่าปลุกให้ตื่นเพื่อจะถามอะ ปล่อยให้มันนอนกอดตุ๊กตาเนา ๆ นั้นต่อไปดีกว่า ดูเถอะ

ขนาดนี้แล้วยังไม่วางมันลงไอ้ตุ๊กตาฉลามเนี่ย มันอุ่นหรือไง กอดผมไม่อุ่นกว่าเหรอ

“แมวน้ำ ไข่เจียวธรรมดา”

“โอเค ๆ รายอม ไม่ทำแล้ว...เอาออกไปแล้ว พอใจฉลามหรือยัง”

“ครับ”

แล้วก็เป้นผมที่ยอมแพ้ต่อสายตาอ่อน ๆ ของคนหล่อ หยิบเอาหมูสับออกจากการประกอบมื้ออาหารในตอนเช้า เหลือเพียงผัดผักกับไข่เจียวธรรมดาเท่านั้น ผมให้ฉลามไปอาบน้ำในระหว่างที่เตรียมอาหารมื้อเช้า เสียงประตูห้องน้ำถูกเปิดในตอนที่ยัดผักเสร็จพอดี

ฉลามเดินมานั่งรอที่โต๊ะสำหรับกินข้าว

วางผัดผักลงบนโต๊ะเสร็จผมก็ยื่นมือไปจัดแต่งทรงผมยุ่งเหยิงให้อีกฝ่ายเบา ๆ เปื่อคนหน้าตาดีอะ แหกตาตื่นมาก็ยังหล่อ จัดผมนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ดูดีขึ้นแล้ว ฉลามนั่งนิ่งให้ผมทำ มีแอบยื่นมือไปตักไข่เจียวมาใส่จานตัวเองไว้ก่อนด้วย

“กินเถอะ เราไม่แย่งฉลามหรอก” ผมว่า นั่งเพ้าคางมองคนตรงหน้าที่ตักข้าวใส่ปากคำแล้วคำเล่า เหลือบตาขึ้นมามองผม ขมวดคิ้วใส่ทำหน้านิ่ง “ทำไมไม่กิน”

“เรายังไม่หิว ปกติไม่กินข้าวเช้า”

ผมจะดื่มกาแฟแทนนะ แล้วก็ไม่ค่อยทำอาหารกินที่ห้องด้วย จนฉลามมาอยู่ที่นี่แหละ

คนตัวสูงผุดลุกจากเก้าอี้ ผมอ้าปากค้างไม่รู้ว่าจะพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า กำลังจะถามแต่ก็ชะงักไปก่อนเมื่อเห็นว่าฉลามเดินถือจานไปตักข้าวก่อนจะหันกลับเอามาวางไว้ตรงหน้าผม ตักผัดผักใส่จานให้แล้วก็ไข่เจียวอีกหนึ่งคำที่ดูอีกฝ่ายจะฝืนใจเหลือเกินที่ต้องตัดแบ่งมาให้ผม

“กินข้าว”

“ไม่---”

“แมวน้ำ”

ฮรูกกก แพ้อีกแล้ว ;-; ทำไมฉลามจะต้องหล่อขนาดนี้ด้วย ขนาดทำหน้าที่ใส่ผมก็ยังหล่อ เรียกชื่อกันด้วยเสียงแบบนั้นมือผมก็จับชันขึ้นมาอัดโน้มนัดเลย ตักข้าวในจานใส่ปากไปหนึ่งคำ ตามด้วยคำที่สอง สาม และสี่ แต่ก็กินได้ไม่เยอะเพราะรู้สึกปวดท้องหน่อยๆ บอกแล้วว่าปกติผมไม่ได้กินข้าวเช้าไง คงต้องค่อยๆ ปรับไป เพราะหลังจากวันนี้จนกว่ามหา’ลัยจะเปิดผมคงได้กินทุกวัน

พูดถึงมหา’ลัย ผมยังไม่ได้ออกฉลามเลยอะ

“ฉลาม”

“ครับ”

บอกว่าอย่าครับ! มันใจไม่ดีรู้ไหม ได้ยินที่โรยากจับตัวเองโยนขึ้นเตียงทุกทีเลย พลิกายให้ที่รัก รุ้ยยย เงินมือไม้สั้นไปหมด ใ้อ้าเอ๊ย ไม่หล่อไม่เงินขนาดนี้เลยนะบอกก่อน

“อาทิตย์หน้าเราต้องย้ายไปอยู่หอในของมหา’ลัย เราลืมบอกนะ ไปอยู่เทอมนี้แล้วเดี๋ยวก็กลับมาอยู่ที่นี้เหมือนเดิม”

“...เรียนปีอะไร” ฉลามถาม

“ปีหนึ่ง”

“อืม คณะ...มหา’ลัยไหน”

ทำไมเหมือนถูกชักประวัติ

แต่เอาเถอะ ฉลามถาม ผมก็ตอบ

“วิศวกรรม มหา’ลัย xxxx”

“...” ฉลามยังคงนั่งกินข้าวต่อเงิบๆ คืองานผมตอนนี้มีแต่ผัดผักที่คนตัวสูงตักใส่ให้ ขณะที่งานฉลามนั้นยกไข่เจียวไปแล้วทั้งจาน ก็ไม่ค่อยหวงหรอก กินจนเสร็จผมก็เป็นคนเก็บล้างทำความสะอาด ดูเวลาอีกทีก็จะบ่ายแล้ว เดี่ยวพอตอนเย็นผมก็ต้องไป

ทำงานเหมือนเดิม

“ฉลาม ตอนเย็นเราไปทำงานนะ กลับเกือบ ๗ เทียงคืน” ผมว่า เวลามันเลิกไม่แน่นอน แต่นี่คือดึกที่สุดแล้ว มันขึ้นอยู่กับจำนวนลูกค้าในแต่ละวัน วันไหนคนเยอะร้านก็จะปิดดึก หากวันไหนคนน้อยร้านก็จะปิดไว “ถ้าหิวก็ลงไปซื้อข้าวข้างล่างนะ มีร้านอาหารอยู่”

“...”

“ไปเจียวก็มี”

“ถ้าไม่ใช่แมวน้ำ...ไม่กิน”

โอ้โฮ ภูควรวดีใจสินะ

ก็ดีใจไป มาก ๆ ด้วย กลั้นยิ้มจนแก้มจะแตก ขยับเข้าหาฉลามที่นอนอยู่บนเตียงแบบเนียน ๆ ดึงเอาตุ๊กตาฉลามออกจากวงแขนอีกฝ่าย ก่อนจะทำหน้าด้านหน้าทนมุดเข้าไปแทนที่ ฉลามลืมตาขึ้นมา มองผมนิ่ง ๆ ก่อนจะเอื้อมไปคว้าตุ๊กตามากอดซอมนไว้ข้างหลังผมอีกที

ไม่แปลกออกหมายถึงมีใจ!!!

ใช่หรือไม่ใช่

ต้องใช่สิ ใครตอบไม่ใช่เธอหยุดอ่านเรื่องของเราไปเลยนะ...

“กลับยังงี้”

หมายถึงผมงั้นหรือ คือถามว่าผมกลับจากทำงานยังงี้ใช่ไหม ผมก็มีรถนะ...แต่ฉลามถามแบบนี้ แล้วจะมีรถไปทำไม

“แท็กซี่ ไม่ก็ให้เพื่อนมาส่ง ถึงมันจะชอบทิ้งตลอดก็เถอะ”

กราบขอโทษเพื่อน ๆ ที่ถูกใส่สีตีไข่ แต่เพื่อผู้ขายช่วยเป็นตัวร้ายให้เพื่อนหน่อยนะ มันคงจะดีมากถ้าฉลามจะไปปรับผมในตอนเลิกงาน ในฐานะเพื่อนร่วมห้องก็ได้ เมียในอนาคตก็ดี

จู้ยียบ พุดเองแล้วก็เขินเอง

ซุกอกฉลามแป๊บ

กลิ่นหอมมากเลยอะ เรื่องจริงว่าครีมอาบน้ำที่ซื้อมาไม่เคย
หอมเมื่ออยู่บนตัวเรา แต่หอมจับหายถ้าอยู่บนร่างกายคนอื่น

โดยเฉพาะฉลาม

“อย่าลวนลามกู” เสียงน้อยๆ เอ่ยบอก

หืมมม? เมื่อก็ฉลามพูดกู ผมนี่ชะงักเงยหน้าขึ้นเลยครับ
กะพริบตาปริบๆ “พูดจาหยาบค้าย มาให้เราจูบล้างปากเลยนะ”
เกี่ยวหรือไม่เกี่ยว แมน้ำจะขอให้เกี่ยวสักหน่อยแล้วกัน ทำเป็นว่า
เขาหยาบค้าย...ตอนอยู่กับเพื่อนนี่แทบจะขบสิ่งมีชีวิตทั้งโลกมา
ด่ากัน

มึงเป็นคนดีไม่เนียนอะแมนน้ำ...

“มันหลุดปาก”

“ไม่เป็นไร เราไม่ซีเรียส พูดกูมึงเลยก็ได้ล่ะ”

“ไม่สนนิท”

กอดจนจะสิงร่างดันบอกไม่สนนิท โอเค้ แมนน้ำยอม

กลับมาเห็นกามกับร่างกายฉลามต่อดีกว่า “เราชอบเส้นเลือด
ฉลามวะ เห็นชัดมากเลยอะ ขอได้ปะ...ไม่ได้ขอเส้นเลือดนะ ขอ
ฉลามนี้แหละ”

“...” กริบบบ

ฉลามเจียบอีกแล้วอะ ไม่เล่นด้วยกับผมอีกแล้ว ทำเพียงแค่ว่า
ขยับตัวเล็กน้อยให้เราทั้งคู่มีช่องว่างและไม่อึดอัดกันเกินไปก่อนจะ
เปล่งเสียงง่วงๆ มาถามผม

“มีเบอร์ติดต่อเรายัง”

“ไม่มี!” อู๊ย ตอบไวเกินไปไหมอะ ก็ผมไม่มีช่องทางติดต่อ
ฉลามจริงๆ

“โทรศัพท์” ฉลามว่า ผมนี้รีบหยิบโทรศัพท์ส่งให้เลย กลับมา
นอนซุกท่อนแขนแน่นของอีกฝ่ายอย่างแนบเนียนระหว่างที่รอให้
ฉลามบันทึกหมายเลขติดต่อลงในโทรศัพท์ พอเสร็จก็ส่งคืนกลับมา

ให้ “แมวน้ำชอบเราหรือ”

ถามแบบนี้คืออะไร

จริงๆ แล้วผมก็ชอบนะ แต่ไม่ได้ชอบจริงจังกขนาดว่าต้องได้
เป็นแฟน ก็คือชอบในเชิงอยากอ่อย อยากสัมผัสและอยากจะ
นิวเนียด้วยก็เท่านั้น

แหม่ ตรงไปหรือเปล่า...ไม่หรอกนะ

“อืม ก็ชอบ”

“ชอบเรา...ไลน์ก็ควรมีแต่เราสิ”

...

“เรายังมีไข่เจียวแมวน้ำคนเดียวนะ”

แมวน้ำ—ขอ—ไป—ลบ—ไลน์—ก่อน—นะ—ครับ